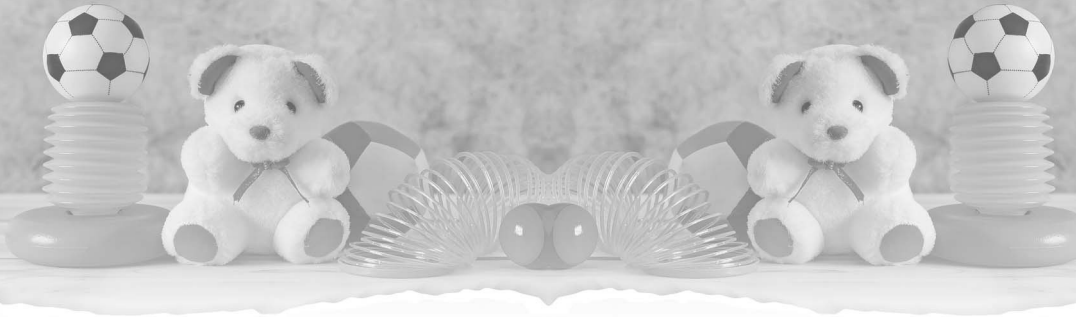

บทนำ

ปรวิธน์ ไวยวัจน์ จ้องมองหญิงสาวรูปร่างแบบบางที่นั่งพับเพียบ ตัวลั่นนั่งกอดอยู่ตรงหน้า อรภากรินไม่เปลี่ยนไปสักนิด ใบหน้าเนียนใส เปื้อนน้ำตาซ้อนทับกับภาพหญิงสาวในความทรงจำที่มีรอยยิ้มอ่อนโยน ให้เขาเสมอ สองปีที่เขาไม่อยู่ สองปีที่สัญญาว่าจะรอ สองปีที่เธอหายไป สองปีที่เขาตามหาแทบพลิกแผ่นดิน ในที่สุดก็เจอ...เจอเธอกำลังกอดลูกของ 'มัน' อย่างปกป้องหวงแหน

ชายหนุ่มอย่างสามชুমเข้ามาใกล้ก่อนย่อกายนั่งบนลงส้นเท้า ใบหน้าอยู่ระดับเดียวกัน นัยน์ตาขุ่นคลั้กแผ่รังสีคุกคามจนอรภากรินต้องกระโดดหนีแต่ก็ไปไหนไม่ได้ไกลภายในห้องเช่าขนาดยี่สิบตารางเมตรแห่งนี้ ปากหยักเหยียดยิ้มเย้ยหยันขณะกวาดตาดูสภาพแวดล้อมโดยรอบ

“พวกมันปัญญาแค่นี้หรืออีน”

หญิงสาวก้มหน้าจุดไม่ตอบ ลูบหลังปลอบลูกชายที่กำลังแผดเสียงร้องลั่นด้วยความตกใจ

เส้นเลือดตรงขมับปรวรั้นเต้นตุบๆ หั้งโมโห เตือดตาล รำคาญ
เสียงลูกมัน! มือหนากระชากเด็กน้อยตัวป้อมจากอกแม่และโยนส่งๆ
ให้น้องชายที่ยืนคุมเชิงอยู่ข้างหลัง

“เฮ้ย พี่ป้อน”

ปวรปรัชญ์ผู้ทำหน้าที่เป็นหูเป็นตาระหว่างพี่ชายไม่อยู่ตะโกนขึ้น
พร้อมเสียงกริตร้องปึมจะขาดใจของอรภาริน เดชะบุญปฏิภิกิริยาของ
น้องชายตอบสนองไวจิงคว่ำเด็กไว้ทัน

“ไม่ร่อน่า” นายโปรดกระซิบบอกเจ้าหน้าที่ในอ้อมแขน

“เอาลูกอีกคืนมานะ!”

อรภารินผุดลุกขึ้น แขนเรียวยเหยียดสุดปลายนิ้วหมายจะคว้าตัว
ลูกชายคืนหาโดนร่างใหญ่รวบไว้เสียก่อน

“อีก ปล่อยอื่น ปล่อยนะ” มือเล็กระดมทุบอกเขา พยายามใช้
เรียวยแรงทั้งที่มีดีันให้หลุดจากการเกาะกุม

“โปรดเอาเด็กขึ้นรถไปก่อน” เขาสั่งน้องชายเสียงเข้ม

“จะดีหรือพี่ป้อน” ปวรปรัชญ์ถามเสียงอ่อย เขาพาปรวรั้นมาหา
อดีตคนรักเท่านั้น ลืมประเมินความคั่งแค้นของพี่คนรองไปหน่อย
ตอนนี้ไม่เอากร่วมสังกรรมพรากแม่พรากลูกก็ไม่ทันเสียแล้ว ชวนน้อง
ทำแต่เรื่องชั่วๆ ไวใจพี่ป้อนได้เลย

“ไม่ อย่างนะ เอาลูกอีกคืนมา” เธอร้องโหยหวนน่าสงสารจน
ปวรปรัชญ์ทนดูไม่ได้ ตัดใจอุ้มเด็กหันหลังตรงไปรอที่รถทันที

“อยากได้ลูกคืนก็มาเล่นเกมกันก่อนสิอื่น” ปวรั้นกระซิบ
เสียงหึ่งขำขังหู

“ป้อน...อย่าทำแบบนี้เลยนะ” ใบหน้าแดงก่ำมองเขาอย่างตัดพ้อ

“ว่าไง อยากเจอหน้าลูกหรือเปล่าล่ะ”

ริมฝีปากอึมขบเข้าหากันแน่น กลั้นใจพยักหน้ารับอย่างลึนหวัง
ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟเธอก็ไม่มีทางเลือก

“สัญญาว่าจะให้อื่นเจอลูก” เธอเรียกร้องคำสัญญาจากเขา
“ฉันเคยผิดสัญญาด้วยเหรอ” ปรวิทธ์แค้นหัวเราะเยาะหยัน
เกือบทั้งชีวิตที่รู้จักสู้ใจกันมา อรภารินทราบชะตากรรมดี ปรวิทธ์
ไม่เคยปรานีคนทรยศ จึงได้แต่ยอมให้เขาจุดกระชากลากถูออกจากห้อง
ไปขึ้นรถเข็นๆ

1

วันนั้น

6 ปีที่แล้ว

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งในชุดนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนนานาชาติ ดูไม่มีสมาธิกับเกมในสนามมากนัก ฝึเท้าในวัยสิบเจ็ดของเขาฉายแววโดดเด่นเตะตาโค้ชประจำทีมเข้าจนได้รับเลือกให้เป็นตัวจริงร่วมทีมใหญ่กับรุ่นพี่เกรดสิบสอง และวันนี้เป็นนัดแรกที่เขาได้ลงเตะกระชับมิตรกับทีมโรงเรียนรัฐบาล

พรวัธน์ ไวยวัจน์ มุ่งมั่นฝึกซ้อมก็เพื่อการนี้ ฟุตบอลเป็นสิ่งที่เขาสนใจก็จริง แต่ไม่มากเท่าการได้มาเจอเธอที่นี้ เกือบสองปีนับแต่ อรรภากรินย้ายมาเรียนมัธยมปลายที่โรงเรียนใกล้บ้านด้วยเหตุผลบางอย่าง จากเคยตัวติดกันตลอดเวลา ก็ได้เจอกันน้อยลงมาก เฉพาะตอนเรียนพิเศษเสาร์-อาทิตย์เท่านั้น

เด็กหนุ่มถึงกับห่อเหี่ยวเป็นทอมเมื่อไม่ได้นั่งข้างกัน ไม่เห็นเธออยู่ในสายตา ไม่ได้ไปไหนมาไหนด้วยกัน และที่สำคัญไม่ได้คอยตามกันท่าไม้เท้าหน้าไหนมาจิบเธอ จะไม่ให้เขาหวังได้ไง อรรภากรินสวยสดใส

เหมือนกุหลาบแรกแย้ม เขารักมาตั้งแต่จำความได้ เธอเองก็รักเขา ตั้งแต่รู้ความ

เด็กสาวรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมาให้กำลังใจเขาถึง ขอบสนาม จนปานนี้ยังไม่เห็น บ่อยครั้งที่ปรวรวัณเเอาแต่ชะเง้อชะแง้ แลหา ท่ามกลางผู้คนนับพันอาจมีเธออยู่ในนั้นสักแห่ง

“Damn! Focus! (มีสมาธิหน่อยสิวะ)” เพื่อนรุ่นพี่ชาวอินเดีย เดินมากระแทกไหล่เขาหลังจบครึ่งแรกโดยยังเสมอกัน 0-0 ปรวรวัณที่เล่นตำแหน่งกองกลางตัวทำเกมควรเปิดเกมบุกสร้างโอกาสให้ทีมมากกว่านี้

“My bad. (เออ ผิดเอง)” หันฝ่ามือสองข้างออกจากตัวยอมรับ แต่ดวงตายังไม่เลิกมองหาใครบางคนที่ยังสนาม

การแข่งขันในครึ่งหลังยิ่งทวีความดุเดือด ต่างฝ่ายต่างต้องการ ทำสกอร์ เปิดเกมบุกใส่กันไม่ยั้งจนปรวรวัณโดนเสียบล้มหลายครั้ง เจ็บกายไม่เท่าไร แต่ชักหมั่นไส้เด็กโรงเรียนนี้ เอะอะก็เตะตัดขา มันอะไรนักหนาวะ เขาเกือบพิวล์ขาดปรีไปเอาคืนหากไม่เหลือบไปเห็น ร่างเล็กที่กำลังโบกมือให้หย็อยๆ

เธอมาแล้ว

อรภารินรวบผมหางม้าในชุดกระโปรงมัธยมปลายสีกรมท่า สังกะสีมวกวางมาทางเขา...ให้เขาคคนเดียว ปรวรวัณลุกขึ้นปัดเศษดินเศษหญ้า ตามตัว ในใจรู้สึกฮึกเหิมพร้อมรบ หวานใจคนดีของเขามาเชียร์แล้วนี่นา ให้ยิงสามประตูภายในสิบห้านาทีเขาก็ทำได้และทำได้จริง จบเกมด้วย สกอร์ 3-0 เด็กหนุ่มกลายเป็นฮีโร่ในชั่วพริบตา บรรดารุ่นพี่ที่รุกกันเข้ามา ยกตัวเขาแห่รอบสนามฉลองชัย

“Let me down!” เจ้าตัวโวยวายจะลง ไม่อยากให้อรภาริน เห็นภาพน่าอายแบบนี้เลย ให้ตายสิ

เขาหาทางลงมาได้ในที่สุด และอาศัยจังหวะที่ทุกคนเดินเรียงแถว

เข้าห้องแต่งตัววิ่งออกมาทอรากริน ไม่ได้สนใจบรรดานักเรียนสาว
แรกรุ่งที่ขม้อยแลมองด้วยความชื่นชม

“ป้อน!”

“อิน!”

ทั้งสองร้องออกมาพร้อมกันก่อนปล่อยเสียงหัวเราะขบขันในความ
ใจตรงกันนี้ ปรวัธน์รีบคว้าข้อมือเธอเดินหายไปจากฝูงชน อยากรมีเวลา
ส่วนตัวคุยกันสองต่อสองนานแล้ว ไม่มีที่ไหนเหมาะเท่าห้องพยาบาล
ใต้สเตเดียมนี้แหละ

“เดี๋ยวลิป้อน” ร่างเล็กขืนตัวไว้ขณะที่เขารุนแผ่นดินหลังเธอเข้าไป
ในมุมลับตา

“ทำไมมาช้า” เขาแสร้งทำเสียงดุ ใช้สองมือยันผนังกักเธอไว้
ในอ้อมแขน

“ข้อมีร้านะ อาจารย์ปล่อยช้า”

“นี่กว่าอินจะไม่มาซะแล้ว” เปลี่ยนมาใช้เสียงสองอดอ้อนทันที

“ก็มาแล้วนี่ไง ป้อนเก่งที่สุดเลยรู้ไหม ยิ่งคนเดียวตั้งสามประตู
นะ” เธอยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“เขาเรียกทำแฮตทริก อิน” มือหนาเลื่อนมาบีบแก้มนุ่มด้วยความ
ความมันเขียว น่ารักจิ้งแฟนใครเนี่ย

“ฮ่าๆ นั่นแหละ”

“ป้อนมาเช็ดหน้าก่อน ดูลิ มือเปื้อนๆ มาจับหน้าอิน” เด็กสาว
ดึงมือเขาออกจากแก้มพลาจความหาผ้าเย็นที่เตรียมมาในกระเป๋า
กระโปรง

“อินเช็ดให้หน่อยสิ” เขาอ้อนเธออีกแล้ว

“จ๊ะจ๋า” อรกรินฉีกซองผ้าเย็นมาบรรจงเช็ดหน้าตามอ้มแม่มให้
นักกีฬาขวัญใจเธอ

“เด็กโรงเรียนอินเล่นแรงชะมัดเลย ป้อนน่วมไปหมดแล้ว”

เด็กหนุ่มฟื่อง

“ไหน บ๊องโดนตรงไหน” น้ำเสียงบ่งบอกว่าเป็นห่วง
 ปรวรัชนีใช้นิ้วชี้ตะแถมฝีปากสีแดงสดของตน

“โดนปากเธอ ไม่เห็นมีแผลเลยนี่นา” คนที่สูงเพียงหน้าอกเขา
 ยึดตัวไปตรวจดูริมฝีปากซัดๆ

“ก็ไม่โดนไง” เขาตอบหน้าตาเฉย

“อ้าว” อรภารินทำหน้าง

“ให้รางวัลต่างหากล่ะ”

เด็กสาวยิ่งทำหน้างเข้าไปอีก

“จวบ...ตรงนี้” ปรวรัชนีเฉลย

นัยน์ตาคู่หวานเบิกโพลง ไบหน้าवलเนี่ยนขึ้นสี่ระเรื่อ ลมหายใจ
 พลอยติดขัดไปหมดเพราะตื่นตกใจกับคำขอรางวัลของเขา

“ตะ แต่อีนะ ไม่เคย” เธอพูดตะกุกตะกักเกือบไม่จบประโยค

“บ๊องก็ไม่เคย จันเราเสมอกัน” เขายิ้มเจ้าเล่ห์มุมปาก

สองมือที่เคยยันผนังไว้เปลี่ยนมาโอบเอวเธอแทน พร้อมเลื่อน
 ไบหน้าลงมาอยู่ในระยะประชิดจนอรภารินรู้สึกถึงลมหายใจร้อนผ่าว
 รินรดริมฝีปากตน

“เรีวลิ” เด็กหนุ่มกระซิบ

ทว่าปรวรัชนีกลับร้อนรุ่มจนทนไม่ไหวเป็นฝ่ายเริ่มเอง ริมฝีปาก
 ได้รูปกลมจวบไวๆ ครั้งหนึ่งคล้ายลองลิ้มชิมรสเธอ ก่อนให้ปลายลิ้น
 ละเลียดเลียหยอกเย้าแล้ววอนให้ปากอ้อมเปิดทางจึงส่งลิ้นร้อนเข้าไป
 เกี่ยวกระหวัดบิดป่าย สูดกลิ่นรสชาติที่เฝ้าถวิลหา เธอหวานอย่างที่
 คิดไว้จริงๆ เน้นนานเท่าไรไม่รู้ที่เขาจับจูบเธอไปเปิดประสบการณ์ใหม่
 ในดินแดนลึกลับ กระทั่งมือใหญ่ข้างหนึ่งเลื่อนมากอบกุ่มทรวงอกอ้อม
 เคล้นคลึงเบาๆ อย่างเปลอไพล อรภารินถึงได้สติ

เธอทูปอกแกร่งครั้งหนึ่งเขาถึงยอมปล่อยให้ริมฝีปากบวมแจ่อ

เป็นอิสระ

“หายใจด้วยอิน” ยังมีวายแชนวเธอนะ

“ป้อนปล่อยอินก่อน ชักเอาใหญ่แล้วนะ” เธอพูดไปหอบไปพยายามบิดมือข้างที่ยังค้างบนหน้าอกเธอออก

“อ้อ เอาได้ไหมล่ะ” นอกจากไม่ร่วมมือยังก้มลงมาซุกใช้ชอกคอชาวฝั่งต่อ วัยซอร์โมนพรั่งพล่านกับคำว่าอดทนไม่เคยอยู่ร่วมกันได้ฉันใด ปรวัธน์กับอุปสรรคเล็กๆ ที่เรียกว่ากระดุมเม็ดบนสุดก็ฉันนั้นพอคอเลื้อยแบะกว้างเผยให้เห็นทัศนียภาพที่เขาปรารถนาอยู่รูปร่างเด็กหนุ่มก็ไม่รอช้า คลุกเคล้าใบหน้ากับร่องอกอิมจนผิวบางใสขึ้นสีแดงเรื่อ

“ป้อนหยุด!” อรภารินดึงทิ้งผมดกดำแรงๆ หลายครั้งให้เขาหยุด ปรวัธน์พ่นลมหายใจด้วยความแข็ง ไม่ยอมมผงกศีรษะขึ้น หน้าคมยังซุกซบอเธอ

“อินหอมหวานทั้งตัวเลย” เสียงอู้อี้ตอบกลับอย่างข่มใจ

“ป้อนพอแล้ว รีบไปเถอะ เดี่ยวรถโรงเรียนกลับก่อนทำไง” เธอดันไหล่เขาให้เงยหน้ามาคุยกัน

“ก็ดีไป จะได้อยู่กับอินต่อ”

“ได้ไงเล่า” เด็กสาวรีบรวบคอเลื้อยปิดเมื่อเขาผละออกและเหยียดกายยื่นเต็มความสูง

“อินน่ารักจัง” นิ้วสากลูบใบหน้าน่ารักนั้นอย่างรักใคร่

“น่ารักป้อนยังรังแกได้ลงคอนะ บอกว่ายังไม่พร้อมไป” เธอพูดงอนๆ

“เดี๋ยวจะทำให้พร้อมเอง” เด็กหนุ่มก้มหัวเราะพลางเลื่อนมือมาที่คอเลื้อยเธอเป็นการบอกว่าจะติดกระดุมให้เอง เธอเข้าใจอย่างนั้นจึงยอมคลายมือออก

แต่เขากลับทำตรงข้าม แบะคอเลื้อยออกและก้มลงไปจูบเนินอก

เธออีกครั้ง แผลงที่ครั้งนี้รู้สึกเจ็บปนเสียว พาหนีให้เด็กสาวไม่ประสีประสาเก็บกลิ่นเสียงครางเกือบไม่ทัน

“บ๊องจนแล้ว” เขาจูบแผ่วเบาซ้ำบนรอยขี้สีกุหลาบที่เพิ่งติดราก่อนรวบคอเสื้อปิดติดกระดุมให้เธอเรียบร้อย

“ไอ้บ๊อง” อรภารินเช่นขี้ยิว เข้าใจว่าตนโดนเขา ‘กัด’

“พูดไม่เพราะเลยนะครับ” ประวัธน์เลิกคิ้วยียวน

“ไปได้แล้ว บ๊องจะตกรถเอานะ” เธอเตือนเสียงเซียว

“ไปก็ได้ วันเสาร์เจอกัน” เขาเลือกบอกลาเธอตรงนี้ดีกว่าให้เดินไปส่งขึ้นรถเพื่อให้ออรภารินที่ผู้ชายเห็นหน้าเธอ เขาหวง

“อ้อ เดินทางดีๆ นะ” เด็กสาวโบกมือลา

“อย่าลืม ใครบังอาจมาจีบรีบบอกบ๊องด้วย” ประวัธน์ย้ำครั้งที่เท่าไรไม่รู้ตลอดเวลาที่คบกัน

“ไม่มีหรอกน่า” อรภารินตอบตัดรำคาญพลาจรรุ่นแฟนหลังกว้างเร่งให้เขาเดินออกทางประตู

๒ ชั่วโมงวันเสาร์เขามานั่งรออรภารินที่ป้ายรถเมล์หน้าปากซอยบ้านเธอเพื่อไปเรียนพิเศษด้วยกันเป็นประจำ คุณหญิงกัลยา ไวยวัจน์ ผู้เป็นย่ามักบ่นให้ได้ยินหากรู้ว่าลงเรียนพิเศษเพราะอยากหาเหตุใกล้ชิด อรภารินไม่ใช่เพราะต้องการหาความรู้เพิ่มเติม ประวัธน์เป็นคนหัวดี แม้ไม่ได้ครองอันดับหนึ่งของสายชั้นเหมือนปรวีร์เฟดพี แต่อยู่ในระดับที่ไม่จำเป็นต้องเรียนพิเศษ ‘สู้เอาเวลาไปเล่นดีกว่า’ ภิรม พ่อเขาว่าอย่างนั้น

หลังขอคุณหญิงย้ายย้ายโรงเรียนตามอรภารินไม่สำเร็จ เขาก็ทำทุกวิถีทางให้ได้ออกมาเจอแฟนสาวทุกเสาร์อาทิตย์ ยอมกระทั่งตื่นแต่เช้าในวันหยุดมาขึ้นรถเมล์เป็นเพื่อนเธอทั้งที่พ่อयरถยุโรปตราสีห้วงคันเก่าให้ใช้ ติดที่ยังไม่ได้สอบใบขับขี่นี้แหละ อรภารินถึงไม่ยอมให้

เขาซึบ

เด็กหนุ่มนั่งรอไม่นานก็เห็นร่างบางคุ่นตาสวมเสื้อแขนตึกตาสีขาว
ขนาดพอดีตัว กางเกงยีนส์เอวสูงทรงทันสมัยกับรองเท้าผ้าใบยี่ห้อ
ที่วัยรุ่นทุกคนต้องมีเดินยิ้มมาหา

“รอนานไหม” เธอทัก

เขาส่ายหน้า

“ป้อนกินอะไรมายัง อินทำแซนด์วิชป้อนมาเมื่อ” เธอล้วงกล่อง
อาหารออกมาจากกระเป๋าสะพาย

“ยังไม่หิวอะ ค่อยกินบนรถละกัน” เขารับกล่องแซนด์วิชมาถือ
ไว้เอง

รถเมล์มาจอดเทียบป้ายในอีกไม่กี่นาทีต่อมา ประวัจน์ส่งอรภาริน
ขึ้นไปก่อนจึงค่อยตามระวังหลังให้ เขาขึ้นไปทางที่นั่งว่างที่อยู่เกือบหลังสุด
บอกให้ตรงไปนั่งข้างในเลย เขาจะนั่งข้างนอกเอง

ประวัจน์ดึงมืออรภารินมากุมไว้เมื่อนั่งลงเรียบริ้อย

“ใส่สร้อยข้อมือที่ป้อนให้ด้วย” วันนี้เธอสวมสร้อยข้อมือแพนดอร่า
ราคาเหยียบหมื่นที่เขาให้เป็นของขวัญวันวาเลนไทน์ปีก่อน

“อ้อ นานๆ ที พอไม่ใส่ป้อนก็ว่า” เธอไม่รู้ราคามันหรอก รู้แต่เพียง
แพนหนุ่มให้ก็อยากถนอมไว้ให้นานที่สุด

เด็กหนุ่มไม่ว่าอะไร เริ่มจัดการแซนด์วิชในกล่องทันที

“นี่ป้อน...” จู๋ๆ เธอก็เบาเสียงลง

“ป้อนกัดอินทำไม”

เขาเลิกคิ้วไม่เข้าใจคำถาม ไปกัดเธอตอนไหนกัน ประวัจน์เคี้ยว
แซนด์วิชพลาถทำหน้าครุ่นคิด

“รู้ไหมมันขึ้นรอยซ้ำเลย” เธอกระดากเกินจะเอ่ยว่าจุดไหน หวังว่า
เขาจะจำได้

แพนเธอหลุดคำพริต นึกออกแล้วว่าเรื่องอะไร

“กัตทีไหนเล่าอิน เขาเรียกแสดงความรักต่างหาก เวลาเรารักใคร ก็อยากดีตราจองเป็นเจ้าของใช้ใหม่ล่ะ” เขาโน้มมากระซิบให้ได้ยินกัน สองคน

“ดูหนังเว็บบ่อยไปแล้วนะบ๊อง” นิ้วเรียวชี้หน้าเขาอย่างคาดโทษ เลือดลมสูบฉีดขึ้นหน้าจนกลายเป็นสีชมพูเข้ม ไม่รู้ว่าเขินหรือโกรธ กันแน่

“มีใครไม่ดูบ้างครับ” พนันหมดหน้าตักว่าเด็กหนุ่มวัยกัลดมัน ทุกคนก็เป็นแบบเขา

“อินนี่ไง”

ประวัติ้นพ่นลมฆ่าท่าทางฮึดฮัดของแฟนสาว

“เด็กดีของบ๊อง ไม่ต้องดูหรอก ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่บ๊องเอง”

มือใหญ่ลูบผมเธออย่างเอ็นดู

เกือบสองชั่วโมงต่อมาทั้งคู่ก็มาถึงสถาบันกวดวิชาย่านใจกลางเมือง ประวัติ้นชวนเธอไปกินข้าวเย็นที่บ้านเขา จากนั้นจะนั่งแท็กซี่ไปส่งเอง อรภารินสนิทสนมกับพี่น้องเขาเพราะเห็นกันมาแต่เด็ก ทุกคนในครอบครัวทราบดีว่าเขาหมายมั่นจะแต่งงานกับเธอจึงพลอยเอ็นดูเด็กสาวไปด้วย

ผิดกับฝ่ายเขาที่ไม่เคยได้เข้าบ้านอรภารินเสียที พ่อแม่เธอรับรู้ว่าคบกันมานานและไม่ได้กีดกันอะไร เธอไม่ค่อยเล่าเรื่องครอบครัวหรือพูดถึงพ่อแม่ให้ฟังเท่าไร รู้แต่เพียงเธอเป็นลูกสาวคนเดียว พ่อทำธุรกิจเล็กๆ แม่เป็นแม่บ้าน ฐานะปานกลาง เคยส่งลูกเรียนนานาชาติได้พักหนึ่งก็ย้ายมาโรงเรียนรัฐ

จะว่าไม่ใสใจก็ไม่เชิง ประวัติ้นไม่ค่อยให้ความสนใจรายละเอียด ปลืยก้อยเหล่านี้ ซ้ำหรือเร็วอรภารินก็ต้องแต่งเป็นภรรยาเขาอยู่ดี วันนั้นเขาจะเป็นโลกทั้งใบของเธอ โลกใบเดิมจะกลายเป็นอดีตเท่านั้น

“ไม่เกินสี่ทุ่มไปส่ง” เด็กหนุ่มสัญญา

“ก็ได้” อินชอโทร.บอกแม่ก่อนนะ” เตือนนี้ยังไม่ได้ไปเล่นกับ
น้องปีบน้องสาวคนเล็กเขาเลย แวะเข้าไปบ้างก็ดี

ทั้งสองมาถึงบ้านทันเวลาอาหารค่ำ อรภากรินยกมือไหว้กิมกับนลิน
ไวยวัจน์ อย่างนอบน้อม พ่อแม่เขาเมตตาเธอเสมือนลูกสาวอีกคน
ต่างจากคุณหญิงยาผู้อาวุโสสุดของบ้านที่เธอเคยเจอไม่กี่ครั้ง หล่อน
ไม่ได้แสดงท่าที่เป็นบวกหรือลบ ออกจะเฉยๆ หรือเมินเฉยเสียมากกว่า
ปรวรรณ์เคยพูดติดตลกว่าย่าเขาอยากได้หลานสะใภ้ไฮโซ แต่เธอล้มผลได้
ว่าไม่ใช่เรื่องตลก

“นั่นไง ป้อนกับอินมากันแล้ว” นลินผู้เป็นแม่ทักขึ้น

“นั่งกันเลยลูก” พ่อเขาบู้ยี้ไปไปที่นั่งระหว่างปรวรรณ์กับปวรปรัชญ์
ส่วนปานนลินวัยแปดขวบนั่งตรงกลางระหว่างพ่อแม่

“หวัดดีบั้น หวัดดีจ๊ะโปรด” อรภากรินทักปรวรรณ์พี่ชายคนโตของบ้าน
ที่เคยเรียนร่วมชั้นกันมา เธอไม่ได้เรียกพี่บั้นตามปรวรรณ์ด้วยรู้สึก
เป็นเพื่อนมากกว่าพี่

ปรวรรณ์พยักหน้าให้

“หวัดดีฮะพี่อิน” ปวรปรัชญ์ที่ห่างกับพี่แฝดสี่ปีเริ่มเสียงแตก
จึงประหยัดคำพูดผิดปกติ แต่ไม่วายโมเข้ากอดร่างเล็กตามความเคยชิน

“เฮ้ยไม่ต้องเลย กลับไปนั่งที่ได้แล้ว” แฟนหนุ่มเธอมายืนขวาง
ไว้ก่อน ไม่ยอมให้ห้องชายมากอด

คนอะไรหวงกับน้องกับน้อง นลินส่ายหน้าระอาดีเอ็นแอกความขี้หวง
ของผู้ชายบ้านนี้

“กินกันเถอะจ๊ะ เดี่ยวอาหารเย็นก่อน” แม่เขาตัดริบบิ้นเปิด
โดยการตักกับข้าวให้ลูกสาวคนเล็กและสามี

“วันนี้บ่อนไปเรียนวิชาอะไรละลูก” กิมถามลูกชายคนรอง

“ฟิสิกส์กับภาษาไทยฮะ”

“เรียนรู้เรื่องด้วยเทร่อ” เสียงปรวรรณ์แทรกขึ้นพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ผุดพราย มันไม่ได้ไปนั่งเรียนหรือก ไปนั่งจ้องหน้าจับมืออื่นมากกว่า

“รู๊ตี้” สอดรู้ทันกะ ปรวรวัณน์ดำด้วยสายตา

“พี่อื่นๆ ตักปลาเนื้ออ่อนให้โปรดตัวหนึ่งสิครับ” ปวรปรัชญ์อ่อน
พี่สาวใจดีที่นั่งข้างกัน

“นี่จะ โปรดระวังกั้งน้ำ”

“ตักให้ป้อนด้วยดิ” เห็นเธอใส่ใจน้องชายเขาปานนั้นก็อยากให้
หันมาดูแลเขาบ้าง

“จ๊ะๆ ป้อนก็ระวังกั้งนะ”

ปรวรวัณน์ยิ้มมุมปากด้วยความพอใจ ทำไมแฟนเขาต้องน่ารัก
ขนาดนี้ด้วยนะ

ทหลังมื้ออาหารปรวรวัณน์ก็พาอรภารินมาขลุกในห้องนอนของตน
และเพื่อไม่ให้เกียติจึงพาน้องปิบมานั่งเล่นด้วย สองสาวนั่งพับเพียบ
อยู่กลางเตียงใหญ่โดยมีเด็กหนุ่มนอนเอกเขนกอยู่ข้างๆ

“วันนี้ห้องปิบจะทำทรงอะไรดีคะ” เธอถามน้องนุชสุดท้องที่มี
ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราราวตุ๊กตา

“ทรงถักเปียคะ” หมายความว่าอยากให้เราถักเปียให้

“ได้เลยคะ” อรภารินจัดแจงให้น้องปิบนั่งหันหลังก่อนใช้หวีสามผม
อย่างอ่อนโยน

ปรวรวัณน์เห็นดังนั้นจึงรีบย้ายศิระชะมานอนหนุนตักเธอ ฝ้ามอง
สองมือเล็กเคลือบไหวด้วยความเพลิดเพลิน ถ้าเรามีลูกสาว อรภาริน
จะดีใจไหมนะ

“อินอยากมีลูกสาวเปล่า” เขาโผล่ถามขึ้น

“หือ ทำไมถามงั้น”

“ก็ดูชอบเล่นกับน้องปิบ วันหนึ่งถ้าเรามีลูกสาว อินจะได้ถักเปีย
ให้ลูกเราไง”

“น้องปีบน่ารักนี่นา ไซ้ใหม่คะ” พุดจบกก็ก้มลงไปหอมแก้มยุ้ย
ของเด็กหญิงพอดหนึ่ง

“น่ารักคะ” ปานนลินพยักหน้าหงิกๆ เห็นด้วย

“ลูกเราก็ต้องน่ารักน่า หน้าตาระดับป๊อน” เด็กหนุ่มโอ้

“ตื่นได้แล้ว ใครจะมีลูกกับป๊อนซะ” หมั่นไส้คนหลงตัวเองนักเขี้ยว

“อีนัง แม่ของลูกป๊อน” ประวัธน์ทำเสียงออดอ้อนพรางซุกไซ้
หน้าห้องเธอ

ครึ่งชั่วโมงต่อมาปานนลินที่ถักเปียครึ่งหัวเริ่มทำตาปริบปรอย
บอกพี่ชายว่าง่วงแล้ว เขาให้อรภารินรอที่ห้องก่อนอุ้มน้องสาวไปส่ง
พ่อแม่ที่ห้องนอนใหญ่ชั้นสาม พอกลับเข้าห้องมาอีกที่เธอเข้าใจว่าประวัธน์
จะนั่งแท็กซี่ไปส่งจึงคิดว่ากระเป๋าสะพายเตรียมกลับ

“เพิ่งสองทุ่มครึ่งเอง” เขาจุดเธอลงนั่งบนเตียงด้วยกัน

“นี่ว่าป๊อนจะไปส่งแล้ว”

อรภารินเอี้ยวตัวเอากระเป๋าสะพายวางไว้บนโต๊ะข้างเตียงตามเดิม
โดยไม่ทันระวัง นึกไม่ถึงว่าราชสีห์ที่ซุ่มดูเหยื่อมาลักพักจะผลักเธอ
นอนราบแล้วใช้ร่างกายใหญ่โตคร่อมไว้ใต้อาณัติเขา

“ไอ้ป๊อน” เสียงหวานเกือบตะโกนด้วยความตกใจ

“พุดไม่เพราะเลยนะครับ” เขาจุปากแสรังทำดู ขณะที่มีมือแข็งแรง
ข้างหนึ่งตรึงข้อมือเธอไว้เหนือศีรษะ

“ป๊อนบอกจะไม่ทำถ้าอีนังไม่พร้อม” เธอจัดคำสัญญาเขามาขู่
แม้จะลั่นไม่น้อย

“ก็ไม่ทำ มีคนฟ้องว่าโดนกัดเลยขอดูเฉยๆ” มือข้างที่ว่าง
ไม่ปราณีปราศรัย ถลกเสื้อเธอขึ้นไปกองเหนือหน้าอกทันที

ทรวงอกอึดที่ยังไม่โตเต็มวัยมีวิ๊แว่วว่าจะเตบโตได้อีกเยอะ
กระเพื่อมตามจังหวะหายใจกระชั้น อายก็อาย ตื่นเต้นก็ตื่นเต้น เธอ
ก็มนุษย์ปุกุชคนหนึ่ง โดนแฟนหนุ่มปลุกเร้าขนาดนี้ย่อมหวั่นไหว

ยามนี้ว้ากไต่ตามขอบเลื้อยขึ้นในไปปลดตะขอหลังยิ่งอยากหยุดหายใจ
เด็กสาวหลับตาปี ไม่กล้ามองต่อว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“หายใจด้วยอิน” เขาหัวเราะในลำคอกระซิบข้างหู

ปราวรณห์ยัดร่างขึ้นมาเซยชมรอยตราที่ฝากไว้ ลีซ่าอมม่วงปั้นใหญ่
ตัดกับผิวขาวจัดของเธอยิ่งทำให้ร่างอ้วนแน่นน่าทะนุถนอมและน่ารังเก
ในเวลาเดียวกัน มือใหญ่ถกเลื้อยขึ้นในให้พันทาง ยอดบัวตูมสีชมพูระเรื่อ
จึงปรากฏแก่สายตา

“สวย...อินสวยจัง” เขาพูดราวคนละเมอ

“ปะ ป้อนอย่า อินอายุ” อรภารินเบือนหน้าหลบสายตาที่เห็น

คราแรกเขาสะกิดปลายยอดแผ่วเบาคล้ายแมลงปอบินแตะผิวน้ำ
ด้วยกลัวเธอเจ็บ ทว่าพอเสียงครางหลุดจากปากจึงเข้าใจมากขึ้น
เรื่องพรรคนั้นปราวรณห์หัวไวเสมอ เขาสบตาเธอครู่หนึ่งเป็นการขออนุญาต
อรภารินนอนระทระทวยครองสติไม่สมบุรณ์ตอบรับอย่างมีนง
เด็กหนุ่มจึงก้มลงชิมบัวดอกงาม

จากที่ตั้งใจจะแก้งให้เธอตกใจนิดๆ หน่อยๆ กลับเป็นเขาเอง
ที่ต้านทานความหวานไหวไม่ได้ เสียงตุตติงดังขึ้นเรื่อยๆ สลับกับ
เสียงครางกระเส้า อรภารินไม่กล้าลืมตามอง รู้สึกเจ็บแสบหน้าอกไปหมด
พร้อมกันนั้นก็เหมือนมีกระแสไฟฟ้าปราดหนึ่งแล่นลงสู่กลางกายจน
ไม่เป็นตัวของตัวเอง

“ปะ ป้อน พอ พออ่อน” เด็กสาวเปล่งเสียงกระท่อนกระแต่น

ปราวรณห์ตีตราอีกตำแหน่งเป็นการส่งท้ายก่อนผล่อออกอย่าง
แสนเสียดาย เขาหยัดกายลุกขึ้นนั่งและดึงเธอให้ลุกตาม มือไม่ช่วย
จัดเสื้อผ้าที่ตัวเองถอดเมื่อครู่ให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิม

“โกรธรีเปล่า” เด็กหนุ่มนั่งซ้อนหลัง กอดร่างเล็กไว้แนบ

ไม่รู้สึก อรภารินไม่เคยโกรธเขาจริงๆ จังๆ ลักครั้ง ตกใจมากกว่า
ที่นับวันปราวรณห์จ้องจะจับเธอเขมือบอยู่เรื่อย

“เปล่าหรือก”

“ทำไงดี อยากรกินอิน⁺จะแย่” เขาหอมแก้มนวนลสะกดกลั้น
ความปรารถนาที่ทวีความรุนแรงขึ้นตามวัย

“ป้อนไปส่งอิน⁺นะ” อรภารินรู้สึกถึงความอันตราย ขึ้นอยู่นาน
กว่านี้คงไม่แคล้วโดนจับกิน

“อ้อ ปะ ป้อนขับรถไปส่งเองนี่แหละ” ประวัชร⁺ลุกจากเตียงมาหยิบ
กุญแจเตรียมตัว อยู่ต่อในสภาพนี้เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะทนได้ไหม

“ไม่เป็นไรหรือก” เขาย้ำให้คลายกังวลเมื่อเห็นสีหน้าลังเลของ
แฟนสาว

“อ้อ ปะ” เธอพยักหน้าตกลง

ที่ที่ที่ที่รถยนต์สี่ล้อจอดเทียบหน้าบ้านเดี่ยวสองชั้นที่ตั้งอยู่ลึก
เกือบสุดซอยก็ปรากฏเงาตะคุ่มตรงหน้าต่างเปิดม่านดูแขกผู้มาเยือน
ไม่พอกก็แม่เธอละมั้ง

“ให้ป้อนลงไปไหว้พ่อแม่อิน⁺ใหม่”

“ไม่เป็นไรหรือก ดึกแล้ว ป้อนรีบกลับเถอะ” เด็กสาวทำท่า
จะเปิดประตูลง แต่เขารั้งต้นแขนเธอไว้ก่อน

“เดี๋ยวดี งานก็ฟ้าสีวันไหนนะ”

“ศุกร์หน้า ทำไม ห้ามโดดเรียนมานะ” เธอตักไว้ก่อน ปีที่แล้ว
ก็แอบโดดเรียนมาเฝ้า คอยทำตาขวางใส่คนอื่นไปทั่ว

“ไม่รำเบิดงานสักปีไม่ได้รัใจอิน⁺” เขาเบื่อกิจกรรมไร้สาระนี้เต็มทน
ต่อให้เธอสวยปานนางในวรรณคดี เขาก็จะเก็บไว้ดูคนเดียว

“งอแง?” อรภารินถลิ่งตามแปลว่า จะไม่คุยด้วยแล้วนะ

“เปล่าครับ”

“เด็กดีของอิน⁺ ขับรถกลับบ้านดี ๆ นะ” เธอยิ้มหวานเป็นการบอกลา
ประวัชร⁺รอให้แฟนสาวเดินเข้าบ้านก่อนถึงออกรถ ในหัวว่าวุ่น

คิดหาทางไปฝ่าหนางรำของเขานะวันก็ฟ้าสี

และแล้วเขาก็หาทางปรากฏตัวในฐานะช่างภาพจนได้ ปรวรัตน์ ยิ้มเลื้อยพละจากเพื่อนเธอมาสนิทเนียนเป็นนักเรียนโรงเรียนเดียวกัน เดินวนกดชัตเตอร์ระยะประชิดติดขอบเวทีหอประชุมใหญ่กับวีรินทร์ และเมธา หรือที่มักให้เพื่อนๆ เรียกว่า มีมี

ทั้งสองสนิทกับอรภารินตั้งแต่ ม.4 ครั้งแรกที่ได้พบหนุ่มหล่อ คิ้วเข้มรูปร่างสูงใหญ่มายืนแสร้งรอใครสักคนหน้าโรงเรียน มีมีเกือบ ปล่อยไถ่ตัวโตหากวีรินทร์ไม่มีไวกว่าเพื่อนสาวสองไว้พร้อมพยักพยิต ให้ดูทิศทางลมเสียก่อน พ่อหนุ่มนั้นมารอยายอื่นต่างหากเล่า นับแต่นั้น ปรวรัตน์จึงกลายมาเป็นเพื่อนชายโดยปริยาย

“ไอบื้อนจะถ่ายอีกนานไหมวะ” วีรินทร์ร่างอวบบ่นพลงโบก พัดจิ้นที่ปกมาระบายความร้อน

“ให้มันถ่ายไปเหอะอีวี อารมณ์อยากกินแต่กินไม่ได้อะเนอะ” มีมีบอกวีรินทร์ที่มีชื่อเล่นว่า วิ แต่เพื่อให้คล้องกันจึงเปลี่ยนมาเรียกวีวี แทน

อีกไม่กี่นาทีต่อมาการแสดงรำเปิดงานก็สิ้นสุดลง ปรวรัตน์ไม่รู้ ด้วยซ้ำว่าเธอรำประกอบเพลงอะไร เพราะมัวแต่ตามเก็บภาพนางในฝัน ทุกมุม เมื่อนางรำทั้งเจ็ดเยื้องกรายกลับเข้าห้องแต่งตัวหลังเวที สองเท้า ก็ออกวิ่งโดยลืมนึกกับวีวีไว้ตรงนั้น

ร่างสูงยืนเก๋ๆ กังๆ หน้าห้องแต่งตัว กลั้วว่าหากเข้าไปทักทายเธอ นางรำคนอื่นคงได้วิ้วร้ายตระหนกตกใจ ทว่าพอจะหันหลังไปหาที่นั่งรอ เหล่านางรำกลับชี้ไม้ชี้มือมาทางเขา บ้างปิดปากหัวเราะคิกคักกระคน เขินอาย เข้าใจว่าหนุ่มหล่อตามมาดูตน อรภารินที่เพิ่งเปลี่ยนชุดเสร็จ ยังไม่ลบเครื่องสำอางเหลือบมาเห็นพอดีจึงเดินออกมาหาเขาเพื่อแสดง ความเป็นเจ้าของ หึ มาที่ไรเธอต้องรับบทนางหวงทุกที

“มานี่เลย บอกว่าอย่าโดดเรียนมาไง แล้วนี่ไปเอาเสื้อใครมาใส่”

เด็กสาวคว้าข้อมือเขาเดินดุ่มๆ ไปนั่งม้าหินอ่อนใต้ต้นไม้ห่างจากห้อง
แต่งตัวพอสมควร

“ของไอ้มี” เลื้อเก่ามีมีขนาดเล็กกว่าช่วงตัวเขา รัตรึงร่างกำยำ
ของนักกีฬาโซว์สัดส่วนชวนหลงใหลทำเอาคนมองคิดไปไกล

“ไม่ชอบตอนอื่นแต่งหน้าเลย” ปรวัธน์ปากไม่ตรงกับใจ ทั้งที่จริง
เธอสวย สวยมากๆ ยามแต่งแต่มีเครื่องสำอางขับเน้นองค์ประกอบ
บนใบหน้า อรภารินไม่ได้น่ารักประเภทสายเกา¹ ออกแนวสวยหวาน
คล้ายนลินแม่เขามากกว่า นี่คงเป็นสาเหตุหนึ่งที่หลงเธอหัวปักหัวปำ
สวยจนไม่อยากจะให้ใครเห็น

“ไม่ต้องมองสิ” เธอรวน

“อ้าว ไม่มองอื่นแล้วให้มองใครอะ”

“ไม่รู้สิ นางรำสักคนในนั้นมั้ง” เด็กสาวบู้ยี้ไปไปทางห้องแต่งตัว
เด็กหนุ่มยิ้มกว้างให้อาการกระเจ้ากระถอด

“หวงป้อนเธอ” เขาลากเสียงยาว ยื่นหน้ามาใกล้ปลายจมูก
เกือบชนกัน

“ใครบอก อย่าเกเรนะป้อน” มือเล็กรีบยื่นอกเขาไว้ กลัวโดน
ขโมยจูบในสถานศึกษา

“ไม่เกเรแต่ไปบ้านป้อนกันนะ ไหนๆ วันนี้อันก็ไม่มีเรียน” ปรวัธน์
ยึดตัวนั่งหลังตรง ยกมือขึ้นสองข้างบอกว่าจะเป็นเด็กดี

ชวนไปบ้านอีกแล้ว รู้ทันหรือหน้า

“อันอยากกินไอติม เราไปกินกันไอติมกันนะ ชวนมีกับวีด้วย”

อรภารินเสนอ

นางรำของเขาอยากกินไอติมงั้นเธอ ก็ได้ไม่มีปัญหา

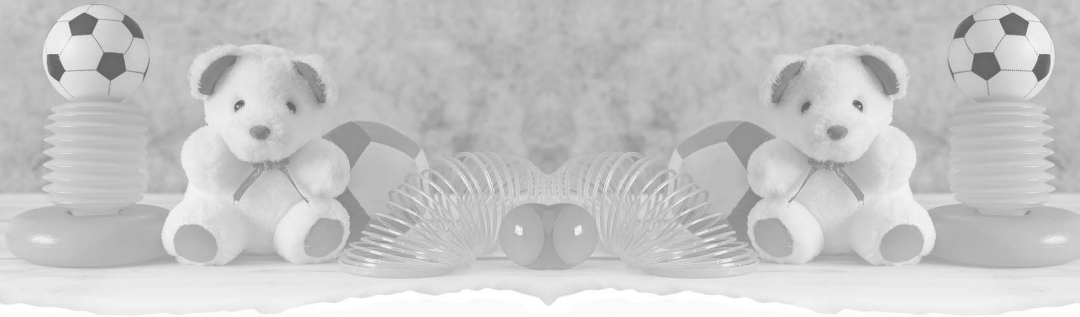

¹ สายเกา หมายถึง สาวน่ารักสไตล์เกาหลี

2

คลังรัก

ปรวรรณพาเธอกับเพื่อนไปกินไอศกรีมจริง หากแต่หลังจากนั้น เขาก็ขับเจ้าสี่เท้าไปส่งมีมี่กับวีวีถึงบ้านและกักตัวเธอไว้ในห้องนอนเขา ตั้งแต่บ่ายสอง อรภารินทร์่วงเวลาขอดูเน็ตฟลิกซ์ เขายอมตามเกมเธอ ได้พักหนึ่งก็สิ้นความอดทน น้ำตาลโกล้มตฉันไต ปรวรรณซิดไถล อรภารินทร์จั้นนั้น

บรรยายกาศรอบกายเป็นใจ พ้อออกไปทำงาน แม่ไปหาคุณย่า ที่บ้านและจะรอรับน้องปีบตอนเลิกเรียนเลย เหลือแม่คร่ำกับคนงาน อีกสองสามคนที่ไม่ได้ขึ้นมาวุ่นวายบนตึกใหญ่ เขาจึงสบโอกาสจับเธอ ขึ้นไปโรมรันหน้าเนียนนแต่ยงกระทั่งต่างคนต่างเปลือยท่อนบน

“หยุด!” เท้าเล็กข้างหนึ่งยันหน้าห้องที่เต็มไปด้วยมัดกล้ำมเขาไว้ ขณะที่สองแขนเรียวกอดอกแน่น

มีหรือโคตึกที่ตึกเป็นพิเศษอย่างปรวรรณจะฟัง เขาจับข้อเท้าเล็ก แยกจากกันเปิดช่องให้แทรกกลาง หยัดกายกำยำเหนือร่างเธอ

“แค่ภายนอก สัญญา” พุดเสียงกระเส้าขณะก้มจูบต้นแขน

นวลเนียน

“ไม่เอา ป้อนทำอินเจิบ” เธอสำเหน็บหัวือ

“ภายนอกไม่เจิบหรอกน่า” เขาตะล่อมพลงจรรตริมฝีปากเหนือ
เนินอก

อรภารินโดนไอโลมหนักเข้าพลันรู้สึกร้อนฉ่ำทั่วร่าง เนื้อตัว
แดงระเรื่อ เหงื่อเม็ดเล็กเริ่มผุดซึมตามไรผม ก่อนแขนอ่อนปวกเปียก
ไร้เรี่ยวแรงขัดขืนยามเขาจับข้อมือเธอไปตริงไว้เหนือศีรษะ

“อิน...” ปรวัธน์อุทานเมื่อเห็นความจริง รอยข้ำสีม่วงเข้มกระจาย
ทั่วอกอิมเกือบลึบจุด คินนั้นเขาหันมิตตามัวไปหน่อย ผ่านมาอาทิตย
กว่าๆ ยังไม่หายดีแสดงว่าอรภารินคงเจิบไม่น้อย

“ขอโทษ ยังเจิบอยู่รีเปล่า” ท้องนิ้วสากไล่ตามจุดต่างๆ อย่าง
รู้สึกผิด

“ไม่เจิบแล้ว”

“รอบนี้จะทำเบาๆ ลัญญา” พุดจบก็ก้มจุมรอยตราแผ่วเบาราวกับ
ต้องการลบเลือนความเจ็บปวดทั้งมวล

สัมผัสอ่อนโยนก่อให้เกิดกระแสอุ่นซ่านไหลวนภายในใจ เขา
แคร์เธอ อรภารินรู้สึกดีจนเปลอแ่นอกปรนเปรอให้เขาตีมกินถนัดถนี้
เรียวลื่นร้อนตวัดบัดบ้ายนิมนวล ไม่อยากสร้างรอยราก็ให้มัวหมอง
อรภารินสวยผุดผ่องปานนี้ เขาอยากถนอมเธอไว้นานๆ

“พะ พอก่อนนะ” เธอตันไหลเขาออกเมื่อรู้สึกว่าบางอย่างกำลัง
จะปะทุ

น่าแปลกที่ปรวัธน์ยอมหักใจง่ายๆ เขาจุมยอดอกเธอสังลักก่อน
กระถัดขึ้นมากอดร่างแน่นน้อยที่กำลังหอบระหวย

“ป้อนรักอิน” กดจุมบนหน้าผากเนียน

อินก็รักป้อน เธอไม่ได้พุดออกไป แต่กอดรัดเขาแน่นแทนคำตอบ

หนึ่งปีผ่านไป ปรวัธน์ที่เรียนเกรดสิบสองกับอรรภาริน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกมีเวลาเจอกันน้อยลงเพราะต่างคร่ำเคร่งกับการ
เตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย

เขาถูกกำหนดให้รับช่วงธุรกิจโรงแรมของที่บ้าน ในขณะที่ปรวัธน์
ผู้มีมันสมองปราดเปรื่องเลือกเรียนหมอเพื่อรับช่วงธุรกิจโรงพยาบาล
เอกชน ดังนั้นคณะบริหารจึงเป็นคำตอบสุดท้าย แม้ลี้ๆ จะชอบ
วิศวะคอมพิวเตอร์มากกว่า แต่ไม่ใช่ปัญหา トラบใดที่เขายังหารายได้พิเศษ
จากการเขียนแอปพลิเคชันให้บริษัทพ่อได้อยู่

นั่นเป็นอีกเรื่องที่เขาไม่เคยบอกอรรภาริน เขาเก็บหอมรอมริบ
มาแต่ไหนแต่ไร พร่ำบอกทุกคนว่าจะเอาเงินไปขออื่น ตอนยังเล็ก
ก็เป็นที่ถูกอกถูกใจคุณย่าติดอยู่หรืออก หล่อนถึงกับสมทบให้ทุกครั้ง
ที่หลานรักเอายอดเงินในบัญชีไปกางให้ดู พ่อโตหน่อยเขายิ่งจริงจัง
มากขึ้น กระทั่งเคยแอบไปสมัครงานร้านสะดวกซื้อยี่สิบสี่ชั่วโมง คุณย่า
รู้เข้าก็เป็นเรื่อง ธิบให้คนไปตามกลับมา นางหัวเสียดกใหญ่ที่หลาน
เลือกทางลำบาก กำชับสั่งการพ่อเขาให้จับตาดูไว้ สุดท้ายก็เลือก
โยนงานให้ลูกชายทำเอง

ตอนนี้เขามีเงินสดเกือบสามล้าน ตั้งใจเอาไว้ซื้อคอนโดฯ อยู่กับ
อื่น เพราะดูท่าพี่บ้านน่าจะสอยคอนโดฯ เก้าของพ่อไปอยู่เอง เขาเคย
ขอคอนโดฯ เป็นของขวัญจากย่าหากสอบติดมหาวิทยาลัยชั้นนำ
คนอาบนำร้อนมาก่อนอย่างนางย่อมรู้เท่าทันความคิดหลานว่าเอาไว้
อยู่กับแฟนจึงไม่ยอมอนุมัติ หลานรักคอตกลับบ้านได้สักพักแต่
ไม่ล้มเลิกแผนการ หากทางเก็บเงินซื้อคอนโดฯ เองจนได้

ปรวัธน์มองเห็นเส้นทางทอดยาวข้างหน้าชัดเจน เขาจะเลือก
เรียนบริหารที่มหาวิทยาลัยเดียวกับอื่น จะซื้อคอนโดฯ ไกลี่ที่เรียน
จะรับงานบริษัทพ่อมาทำเพิ่ม จะเก็บเงินและจะอยู่กับเธอ ปัญหาเดียว
ในขณะนี้คืออรรภารินไม่เลือกมหาวิทยาลัยสักที่ เขาก็พลอยตัดสินใจ

เรื่องที่อยู่ไม่ได้

พอคุยกันเรื่องนี้ที่ไรเธอก็ออกอาการเครียด วิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัดคล้ายกำลังถูกกดดัน ครั้งหนึ่งถึงกับเปรยว่าหากไม่ได้เรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย จะยังคงคบกับเธอไหม ปรวิทธ์ต้องปลอบอยู่นานสองนานถึงยอมเผยว่าพ่อแม่ให้เรียนมหาวิทยาลัยรัฐเท่านั้น เนื่องจากสู้ค่าใช้จ่ายของมหาวิทยาลัยเอกชนไม่ไหว

อรภารินเป็นเด็กเรียนปานกลาง เกาะกลุ่มมาตรฐาน ทำกิจกรรมในโรงเรียนบ้างตามโอกาส โดยรวมเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่เคยมีปัญหากับใครในโรงเรียน ซึ่งต่างกับเขาลิบลับ พอคิดว่าต้องลงสนามสอบแข่งกับนักเรียนทั่วประเทศเพื่อแย่งที่นั่งจำกัดตามเงื่อนไขของครอบครัว เธอยังไม่เหลือความมั่นใจสักนิด

เหตุการณ์ที่บ้านเธอทวีความตึงเครียดมากขึ้นในช่วงก่อนสอบแอดมิชชันเพียงสี่เดือน อรภารินโทร.มาร้องท่มร้องให้กับเขาว่าไม่สามารถไปเรียนพิเศษได้แล้ว มันเกินกำลังพ่อเธอจะส่งไหว ปรวิทธ์สังหรณ์ใจไม่ดี คาดว่าพ่อผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของบ้านกำลังประสบวิกฤตการเงิน เลยช่วยหาทางออกโดยอาสาตีวงหนังสือให้เอง

ทุกสุดสัปดาห์เด็กหนุ่มจะขับรถไปรับแฟนสาวที่บ้านตอนเช้าตรู่ พ่อแม่เธอก็รับทราบและไม่ขัดข้องหากพาลูกสาวมาส่งตามเวลาที่กำหนด อรภารินบอกเขาอย่างนั้น ยามอยู่ด้วยกันบนรถเป็นช่วงเวลาที่ปรวิทธ์ชอบมากที่สุด เธอมักนั่งเงิบๆ มองเขาบังคับพวงมาลัยมือเดียว ขณะที่อีกข้างกุมมือนุ่มนิ่มนั้นไว้ตลอดทาง

พ่อแม่เขาอนุญาตเรื่องตีวงหนังสือและให้การต้อนรับเธอเป็นอย่างดี โดยเฉพาะนลินผู้เป็นแม่ที่เตรียมอาหารเข้าไว้เผื่อเธอทุกครั้ง ปรวิทธ์กับอรภารินจะรับประทานอาหารร่วมกับพ่อแม่พี่น้องเขา ก่อนแยกย้ายกันไปทำกิจกรรมส่วนตัว

“มะ เริม” เขารุนหลังเธอเข้าห้องนอนโดยแถมประตูไว้ตามพ่อสั่ง

อรภารินทรุดกายนั่งพับเพียบหน้าโต๊ะญี่ปุ่นตัวเล็กที่ตั้งอยู่บน
ผืนพรมสีเข้มกลางห้อง

“เอาวิชาไหนก่อนดี” เด็กหนุ่มนั่งลงข้างเธอ

“เคมีละกัน อื่นไม่ถนัดเลย”

ประวัติหนังสือพิมพ์เล่มที่เตรียมไว้ ออกมาทางและเริ่มอธิบาย
เป็นภาษาต่างๆ ให้เธอเข้าใจ ผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ เสียงเคาะประตู
ดังขึ้นเรียกทั้งสองให้หันตาม นลินแม่เขายกถาดของว่างกับเครื่องดื่ม
เข้ามาให้ ส่งส้อมส่งมาดูความประพฤติลูกชาย ประวัติที่นั่งกุมมือ
อรภารินอยู่เกือบผลจากกันไม่ทัน

“พักกินขนมก่อนลูก” นลินทำซิฟโฟนใบเตยของโปรดลูกมาให้

“ขอบคุณค่ะ” เด็กสาวไหว้ขอบคุณแม่แพนหนุ่ม

“พ่อกับแม่จะพาไปรดกับน้องป๊อบที่บ้านย่า ป๊อบอยู่กับพี่ปิ่น
นะลูก”

แม่สามีโทร.มาเมื่อครู่ให้พาหลานไปกินข้าวเย็นด้วย อีกทั้งเห็นว่า
ลูกชายคนโตก็อยู่ที่นี้ นายป๊อบคงไม่คิดทำอะไรเลยเถิด

“ครับ”

ครั้งรถคันใหญ่ของครอบครัวแล่นลับรื้อบ้านไปสักพัก ประวัติ
ที่เพิ่งอ่านหนังสือเสร็จก็เดินมาชวนน้องชายไปซื้อมวยน้ำที่สระ ประวัติ
หันมาถามอาการนักเรียนตัวน้อยว่าไหวไหม อัดเนื้อหาหนักหน่วงติดกัน
หลายชั่วโมงยังไม่ได้พักกันเลย

“ป๊อบไปเหอะ สมออินใหม่หมดแล้ว ขอพักสายตาสักแป๊บก็ดี”
เธอยิ้มบางๆ

“รอที่สระนะ” พี่ชายเขาบอกก่อนผลไป

“งั้นอินนอนพักบนเตียงป๊อบก่อนละกัน” เด็กหนุ่มจุดเธอลุกขึ้น
พร้อมกันและจูงไปที่เตียง

“จะ อินอยู่ได้ ป๊อบไปว่ายนน้ำเถอะ” เธอทิ้งตัวลงนอน ค่อยๆ

ปิดเปลือกตาลอย่างอ่อนแรง

อรภากรินกำลังเคืองเคืองท่ามกลางความมืดมิด ดวงตากลมโตมองไปรอบกายพบเพียงความว่างเปล่า ไร้จุดเริ่มต้นไร้จุดสิ้นสุด เธอเริ่มออกวิ่งหวังหลุดพ้นจากพันธนาการไร้รูปไร้เสียงขณะที่สองมือบิดปายไขว่คว้าหาที่ยึดเหนี่ยว

“อีนะ”

คิวเร็ววได้รู้ปมุ่นเข้าหากัน มีคนเรียกเธอนั้นหรือ เสียงทุ้มเจือกระแเสความอบอุ่นนั้นมาจากไหน

“อีนะ”

ขาเร็ววออกวิ่งตามเสียงอย่างบ้าคลั่งราวกับเป็นความหวังสุดท้ายที่จะพาเธอออกไปจากที่นี่

“อีน!”

ร่างบางสะดุ้งเฮือก

“เป็นอะไรไป”

ใบหน้าซีดเผือดเปรอะน้ำตามองตอบอย่างงุนงง เธอฝันไป? มันเหมือนจริงจนน่าขนลุก ครั้นได้สติกลับมาถึงพบว่าสองแขนกอดเขาแน่นในสภาพหมีนหม่ม ปรวิธน์คงเพิ่งว่ายนน้ำเสร็จ ผมตัดสั้นยังไม่แห้งสนิท ท่อนบนไม่ได้สวมเสื้อและอยู่บนเตียงกับเธอ...

“อะ อีนฝันร้ายนะ” ไขว่เวลาสักพักกว่าจะหาเสียงตัวเองเจอ

“ฝันว่าอะไร” มือหนาประคองใบหน้าเล็กอย่างทะนุถนอม

“ไม่รู้สิ... มันมืดไปหมด” เธอก็ไม่แน่ใจว่ามันคืออะไร

“อีนเกาะป้อนแน่นเลย ปลุกเท่าไรก็ไม่ยอมตื่น”

“อ้อ...” เธอยิ้มเขิน คลายวงแขนกำลังจะกระโดดออกมา

“ไม่ต้องหรอก อีนกอดได้ตลอดไป” มือใหญ่กอดสะโพกเธอแนบ

กลางกาย สายตาคมปลาบไม่ปิดบังคำอุษณา อยากทำตามใจปรารถนา

วิ่งไปหน้าเล็กมาจุมพิตดูดีมี

จูบของเขา รสชาติของเขา ทั้งเข้มข้นร้อนแรงจนเธอเพลอจิกอก
แน่นหนึ่นระบายนความซาบซ่านที่กำลังก่อตัวเป็นคลื่นยักษ์ เพียง
ไม่กี่อึดใจทั้งสองก็เปลือยเปล่า อรภารินนั่งกระมิดกระเมี้ยนปิดบน
ปิดล่างที่หัวเตียงโดยมีเขานั่งซ้อนหลัง คอยจูบไล้ผิวนวลอย่างหลงใหล

“ได้ไหมอื่น” เสียงกระเส่าดังขึ้นข้างหูขณะมือไม้แนวดคลึงอกอ้อม

“บ๊นนอยู่ข้างนอก” ตอบด้วยเสียงกระซิบ

“ข้างหัวบั้น ให้บ๊นนรักอื่นได้ไหม” นัยน์ตาสีสนิมปรี่ลั่นด้วย

แรงปรารถนามองเธออย่างคาดหวัง

ใช้ว่าเธอไม่ต้องการเขา ปรวัธน์เป็นรักแรกรักเดียวในชีวิต
อรภารินเคยถามตัวเองว่าหากวันหนึ่งไม่ได้อยู่ด้วยกัน เธอจะเลิกรักเขา
ได้ไหม คำตอบคือไม่ หัวใจดวงนี้ไม่เหลือที่ว่างให้ใครอีก และไม่มีวัน
เสียใจที่ได้รักเขา

ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาพยักครั้งหนึ่ง เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ปรวัธน์
ผ่อนร่างเล็กนอนราบก่อนเข้าซุกไปซึ่ล่ำคอระหงสุดดมกลิ่นกายสาวระเรื้อย
ลงมาถึงทรวงอ้อม มอบความรักความปรารถนาทั้งหมดที่มีให้เธอคนเดียว

อรภารินลั่นสะท้านทั้งกายยามโดนเขาหอมละลายด้วยจังหวะ
หนักเบาสลับกัน กระทั่งเกือบถึงฝั่งฝันเขากลับหยุดไปดี๊อๆ

“safe sex” เขายึดตัวขึ้น เอ้อมมือไปควานหาอุปกรณ์ป้องกัน
ที่อยู่ลึกสุดในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียง

อรภารินมองเขาใช้ปากกัดซองฟอยล์และสวมเสื่อกันฝนเรียบร้อย

“บ๊นน! ไปเอามาจากไหน” เป็นคนถามเสียเองที่อายแทบอยาก
หายตัวไปเดี๋ยวนี

“ของมันต้องมี พ่อบอกให้พกไว้ บ๊นนก็ยังไม่เคยใช้ เก็บไว้ใช้
กับอินคนเดี๋ยวนีแหละ” เขาตอบสบายๆ

“ครั้งแรกของเรา...อินจะเจ็บหน่อย ไม่ต้องเกร็งนะ บ๊นนสัญญา

ว่าจะทำเขาที่สุด” เด็กหนุ่มหอมแก้มให้กำลังใจคนรัก

สองร่างกอดถ่ายบรรเลงเพลงรักแรกรุ่ง เสียงลมหายใจขาดหวัง
ดังคลอเสียงหอบกระเส่า พร่ำฝากรักกันมีฐึ้น

ปรวรัชนียิ้มกริม หลบตามองร่างบางที่กำลังซุกอกด้วยความ
เขินอาย เธอเป็นของเขาแล้ว แม้นึกอยากต่ออีกรอบแต่ก็กลัวอรภาริน
จะซ้ำในไปเสียก่อน อิ้นของเขาหอมหวานปานน้ำผึ้งเดือนห้าจนห้ามใจ
ไม่อยู่ งดงามที่ซุกไว้สองกลองเหลือช่องเดียวเท่านั้น ขนาดว่ายน้ำ
ตัดกำลังไปพอสมควรยังประหลาดใจตัวเองว่าเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน
แรงรักแรงหลงละมั้ง

“อินเป็นเมียป้อนแล้ว”

“ป้อน!” ในที่สุดก็ยอมงยหน้ามาสบตาเขา

“อินเป็นเมียป้อนแล้ว” เขาย้ำชัดๆ อีกครั้ง ทำเอาคนฟังหน้าขึ้นสี
แดงกำ

อรภารินพรุลงมหายใจอย่างขัดใจ จะเถียงก็เถียงไม่ออก

“เป็นเมียจะกลับไปเป็นแฟนไม่ได้แล้วนะครับ” สามีหมาดๆ ของ
เธอประกาศ

“พอแล้วป้อน” มือบางเอื้อมไปปิดปากเขาไว้

“อินอยากเข้าห้องน้ำ” เธอกลัวพ่อแม่กับน้องเขาจะกลับบ้านมาเจอ
แจ็กพิอตเข้า

“อาบด้วยกันใหม่”

เด็กสาวสั้นศิริระ รีบก้าวลงจากเตียงโดยลืมนึกไปว่าตนกรำศึก
หนักมาก่อนหน้า เป็นเหตุให้แข้งขาอ่อนยวบจนทรุดไปกองกับพื้น

“มานี่มา” ปรวรัชนีตัววัดผ้าห่มออกจากตัว ก้าวโง่งๆ มาอุ้มเธอ
เข้าห้องน้ำด้วยกัน

๗ ฤดูกาลสอบแอดมิชชันผ่านพ้นไป ปรวรัชนีค่อนข้างมั่นใจว่า

ทุกอย่างจะเป็นไปตามแผน เขาโน้มน้าวให้อรภารินยื่นคณะและมหาวิทยาลัยเดียวกันย่านซานเมือง เธอเป็นคนง่ายๆ อะไรก็ได้ ไม่รู้แน่ชัดว่าชอบหรือถนัดอะไร เรียนบริหารไว้ใช้ประโยชน์ในอนาคตก็ไม่เสียหาย ซึ่งเธอก็ขอเอากลับไปคิดดูก่อน

“ทำไมช่วงนี้อันมันสวยขึ้นแปลกๆ วะ” วรินทร์ทักขึ้นขณะช่วยกันนั่งเลือกคณะและมหาวิทยาลัยโดยพิจารณาจากคะแนนปีที่แล้วในห้องเรียนในช่วงพักเที่ยง

“นั่นดี ไปทำอะไรมา” เมธาเห็นด้วย

“หือ เปล่า ไม่ได้ทำอะไร” เธอตอบไม่ใส่ใจนัก

วิวก็บมมีมีหันมาสบตากันอย่างมีเลศนัย

“ซัวร์”

“รอบนี้ไม่แกง”

อรภารินขมวดคิ้วเป็นคำถาม

“แกเสร็จไ้บ่ก่อนแล้วไซ้ใหม่” เมธาถามจบก็ส่งเสียงกรี๊ดขึ้นพร้อมกับวรินทร์

“มะ ไม่ใช่สักหน่อย” ปฏิเสธไปก็เท่านั้น ในเมื่อกุหลาบแรกแย้มบานสะพรั่งส่งกลิ่นยั่วหม่อมรอยู่ทนโท่

“ไ้บ่ก่อนมันคงปล่อยแกไว้นานทรอกอีก นี่ ครั้งแรกเป็นไงรีวิวด่วน” วิวตาโตด้วยความมอยากรู้อยากเห็น

“เหลามาคะะ” มีมีเขิบเข้ามาใกล้ทำท่าเงี้ยหูฟังด้วยคน

“ไม่คุยด้วยแล้ว จะดูคะแนนต่อ” อรภารินเปลี่ยนเรื่องทันที

“ตอนเป็นแฟนว่าหวงแล้ว ตอนเป็นหลัวจะขนาดไหนนะ ถ้ามันรู้ว่ามันมีหนุ่มทักแซตมาจีบแกคงได้ตามอาละวาดถึงบ้าน” เมธาเอ่ยต่อ

“มีก็อย่าบอกบ่อนสิ อีกอย่างอินไม่ได้คิดอะไรกับเขา”

“คิดไม่คิดไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือไ้บ่ก่อนไม่อนุญาตให้จีบ”

วิวีเสริม

“วเลนไทนนี้รู้จักกัน” สาวสองกล่าวปิดท้าย

และก็เป็นดังคาด ปรวัธน์ตั้งใจมาเซอร์ไพรส์แฟนสาวในวันวเลนไทน แต่เขากลับเซอร์ไพรส์กว่าเมื่อพบว่ามิไ้ตัวผู้หอบตุ๊กตาหมีตัวใหญ่มามอบให้อรรภารินก่อน เขามาไม่ทันเห็นหน้ามัน ทำได้เพียงนั่งกระพืดกระพืดในรถมองแฟนเขา วิวีและมิมี่ช่วยกันขนย้ายไ้หมียักษ์ขึ้นห้อง รอให้เลิกเรียนก่อนเถอะ มันจะไม่เหลือแม่แต่ซาก

สัญญาณอดดั่งขึ้นบอกเวลาสี่โมงเย็น เด็กหนุ่มส่งข้อความบอกเธอให้มาเจอที่สนามฟุตบอลหลังโรงเรียน ซึ่งเขาเยอ้มคาดหวังจะเห็นเธอคนเดียว ไม่ใช่เพื่อนทั้งกลุ่มช่วยกันกะเตงไ้หมีเวรมาส่งด้วย!

“พวกฉันไปก่อนนะฮีน” เมธาธิบเอ่ยทันทีที่วางตุ๊กตาหมีเจ้าปัญหาลงบนม้าหินอ่อน สีหน้าถมิ่งทึ่งของไ้บ๊อนเหมือนพร้อมกะชวกไ้หมีกระจุยทำเอาชนลุกชู้ กะเทยยังไม่อยากตายคะ

“อ้อ ขอขอบคุณมากนะ” อรรภารินกล่าวกับวิวีและมิมี่

“ใครให้” เสียงแข็งดังขึ้นลับหลังเพื่อนเธอ

“เพื่อนเก่านะ” เธอตอบอ้อมแอ้ม รุ้นิสัยใจร้อนเขาดี กลัวจะทำอะไรผิดพลาด

“ถามว่าใคร” นำเสียงห้วนจัดเข้าไปอีก

“ชื่อเศรษฐี...อินปฏิเสธไม่ได้” เด็กสาวพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“ไ้เศรษนี้เอง บอกแล้วใช้ไ้ใหม่ว่าใครจับให้รีบบอก” ปรวัธน์จำคู่กรณีได้ เป็นไม่เบื่อไม่เมากับเขามาตั้งแต่สมัยอนุบาล เคยมีเรื่องกันหลายทีเพราะมันจ้องอินเหมือนกัน ครั้งไ้ไหนหนักหนอยพ้อแม่เขาต้องมาเคลียร์ถึงโรงเรียนและจ่ายค่าทำขวัญให้ มันชื่อเศรษฐี แต่เขาเรียกเศษ หรือเต็มๆ คือเศษสวะ

“ใจเย็นสิบ๊อน อินไม่ได้คิดไรกับเขา”

ปรวัธน์หาฟังไม่ กลับทำลิ่งที่ตรงข้ามกับคำว่าใจเย็น คว่าตุ๊กตาหมีไปโยนส่งๆ กลางสนามก่อนหยิบไฟแช็กออกมา

“บ๊องอย่า!” อรรภารินวิ่งตามมาห้ามไว้

“เป็นเมียบ๊องยังกล้ารับของผู้ชายอื่นอีกนะ” เขาพูดเสียงเย็นกับเธอ

“บ๊องหยุดนะ! พกไฟแช็กตั้งแต่เมื่อไร” คราวนี้เธอเสียงแข็งกลับบ้าง อรรภารินเดินมาประชิดร่างสูงก่อนล้วงเข้าไปในกระเป๋าทางเกงและพบสิ่งที่ทำให้เธอตาค้าง

“แอบสูบนานยัง” เธอชูซองบุหรี่ขึ้น มองเขาอย่างผิดหวัง

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะอิน ไม่ได้ติด แค่สูบลเวลาเครียดๆ” กลายเป็นเขาที่ตะกุกตะกักเสียเอง เกมพลิกจนได้

“อินบอกแล้วว่าไม่ชอบ ไม่เคยฟังกันบ้างเลยใช่ไหม คราวนี้อันโกรธจริงๆ แล้วนะ” นัยน์ตากลมโตสีดำซลับไม่มีแวลล้อเล่น

“วันนี้อินจะกลับเอง” เธอยัดซองบุหรี่ใส่มือเขา หันหลังทำท่าจะตีจาก

“เฮ้ย ไม่เอาแบบนี้ดีอิน โกรธได้แต่ให้บ๊องไปส่งนะ” เขารีบรั้งข้อมือเธอไว้ วาเลนไทน์วินาศสันตะโรอะไรวะ ทะเลาะกับแฟนไม่พอยังโดนเธอโกรธอีก เขาทนความมึนตึ๊งเย็นชาของเธอไม่ได้หรอก

“ปะ กลับก็กลับ บ๊องไปส่งเอง”

อรรภารินยอมให้เขาจูงมือไปที่รถและนั่งเงียบไปตลอดทาง

ปรัวชนกลับมา นั่งหยอหยินที่บ้าน โทรไปเท่าไรเธอก็ไม่รับ ส่งข้อความหากก็ไม่อ่าน เขาตั้งใจจะใช้วันสุดท้ายพิเศษนี้กับคนรัก เพราะช่วงก่อนสอบและระหว่างสอบแอดมิชชันเราแทบไม่ได้เจอกัน ทั้งคิดถึงทั้งโหยหากลับล้มมนเฉพาตัว นับจากครั้งนั้นเราก็ไม่ได้ใกล้ชิดสนิทแนบแน่นอีกเลย รสชาติหอมหวานของเธอยังติดตรึงใจ มีครั้งแรกและอยากมีครั้งต่อๆ ไปราวกับเสพติดการร่วมรักกับเธอ

“รับดิวะอิน”

เด็กหนุ่มสบถอย่างหัวเสีย ใจแข็งจริงๆ กระหน่ำโทร.จนสายไหม้

ก็ไม่รับ อรภารินไม่เหลือทางเลือกใดให้เขานอกจาก...

ร่างบางเล็กผ้าห่มเตรียมล้มนอนพลันได้ยินเสียงกุกกัก แถวระเบียง ห้องนอนเธอหันหน้าไปทางหลังบ้านมีระเบียงเล็กยื่นออกมา ต่ำลงไปเป็นรั้วบ้านติดเหล็กแหลมป้องกันโจรผู้ร้ายจึงไม่ค่อยกังวลเรื่องผู้บุกรุกนัก ทว่าเสียงนั้นกลับดังขึ้นเรื่อยๆ คล้ายเสียงผีทำหนักๆ ตามด้วยเสียงเคาะ เธอฟังไม่ผิด เสียงเคาะบานกระจกจริงๆ

อรภารินขมความกลัวคว่ำไม้แบดตรงไปที่ระเบียง อาจจะเป็นแมวเกเรลักตัวก็ได้ มือบางกระชับอาวุธ ตั้งท่าพร้อมรบ ใช้ไม้แบดเล็กมันขึ้นซ้ำๆ โดยตริ่งระยะห่างเพื่อทางหนีที่ไล่เอาไว้ก่อนพบกับแมวยักษ์ที่ชอบชุกอกเธอตัวนั้น

“ป้อน!” เด็กสาวอุทานด้วยความตกใจ

เขาสวมเสื้อสูด กางเกงยีนส์ และรองเท้าผ้าใบสีดำมาปรากฏตัวบนระเบียงหน้าห้องนอนเธอตอนสี่ทุ่ม บ้าไปแล้ว! ในใจต่อว่าแฟนหนุ่มไปมากมายแต่มีวายนลานเปิดประตูให้เข้ามาอยู่ดี

“ซูว์” นิ้วเรียวยาวบนฝ่าปากอิมเตือนให้เบาเสียงไว้ก่อน เกรงพ่อแม่ที่กำลังหลับอยู่ห้องข้างๆ จะได้ยินเสียงแปลกปลอม

“มาได้ยังไง” เธอกระซิบถาม

“ทำไมไม่รับสาย ไม่ตอบไลน์” เขายังหอบเล็กน้อยเพราะเพิ่งป็นขึ้นระเบียงมา

“มันอันตรายรู้ไหม ตกลงไปทำไง” เธอไม่ตอบแต่ตำหนิเขาแทน

“ป้อนคิดถึงอัน” คนโตนตำหนิไม่สะทกสะท้าน พูดจบกัรวบเธอไปกอดหมายจะจูบให้หายคิดถึง

“อ้อ ปล่อยนะ ไม่ให้จูบ ไม่จูบกับคนสูญบุหรี” อรภารินเบือนหน้าหนีไม่ให้เขาประกบปาก

ปราวรณห์พ่นลมหายใจด้วยความแข็งจัด

“ป๊อนเป็นแฟนที่ดีของอินใหม่ ขอเรื่องนี้เรื่องเดียวไม่ได้เหรอ”

เด็กหนุ่มทำเสียงอ่อน

ที่พูดมาใช้ว่าผิดจากความเป็นจริง เขาเป็นแฟนที่ดีเสมอต้นเสมอปลาย ใส่ใจดูแลเธอทุกอย่าง ไม่มีที่ท่าว่าจะรักน้อยลง มีแต่เพิ่มมากขึ้นทุกวัน เทียบกับหนุ่มรุ่นวัยเดียวกันแล้ว ประวัชรันจัดว่าเกรดพรีเมียมเลยทีเดียว

“ก็อยากให้อยู่ด้วยกันนานๆ” แวตตาบ่งบอกว่าเป็นห่วงเขาสุดหัวใจ

“มานี่เลย แบบนี้ป๊อนไปไหนไม่รอดแล้ว” เขาจุดเธอให้ล้มลงบนเตียงพร้อมกัน

เสื่อยึดตัวบางกับกางเกงขาสั้นปลิวหลุดจากศีรษะเธออย่างรวดเร็ว หน้าคมก้มลงไปบดจูบหิวกระหาย อาศัยความช้าของเรียกร้องให้เธอตอบสนองในแบบเดียวกัน

“ตะ เดี่ยวป๊อน เดี่ยว” มือเล็กประคองใบหน้าเขาไว้ก่อนจะก้มลงไปคลุกเคล้าอกเธอ

“ฮือ” ประวัชรันส่งเสียงขัดใจในลำคอ

“หะ ห้ามเสียงดังนะ” พูดเองอายเองเหมือนสมรู้ร่วมคิดกับเขาอย่างไรไม่รู้

“อ้อ ถ้าอินไม่เสียงดัง” เขาเลิกคิ้วยียวน นัยน์ตาฉายแววเจ้าเล่ห์ ประวัชรันยึดตัวขึ้นจัดการเสื่อผ้าตัวเองและเอาหมอนรองใต้สะโพกเธอไว้ ความงามตรงหน้าช่างเฝ้ายาวนานเชิญชวนให้โน้มลงไปดื่มซึมเด็กสาวสะท้านเสือกยามสัมผัสเปียกชื้นไล่เวียนรุกเร้าก่อนต้องสะท้านเสือกอีกรอบยามคนใจร้อนผลิผลิลามบุกเข้ามา

“อ้อ ป๊อน” กัดริมฝีปากสะกดกลืนเสียงครางสุดความสามารถ

“อา...อิน แน่น” เขาก็ทรมาณไม่ต่างกัน

“จุก” เธอข่วนอกเขาระบายความอึดอัด

ร่างแข็งแรงเช่นนี้สักพักรอให้เธอปรับตัว จากนั้นจึงเริ่มจ้อในแบบฉบับของเขา

“เจ็บรีเปล่า” เด็กหนุ่มจุ่มหัวไหล่ของคนที่นอนตะแคงหันหลังให้หลังเสรีจสม

“นิดหนึ่ง” เสรีจ้อตอบกลับ

“ขอโทษ เมื่อกี้ไม่ได้ป้องกัน” มือหนายังวนเวียนลูบไล้สะโพกเธอ

“อ้อ อินกีนยาคุมอยู่” เธอพลิกกายหันมาหาซึ่งตาใส่ตัวการ

“มิน่า...โตขึ้นเยอะเลยนะเรา” เขาไม่ว่าเปล่า เลื่อนมือขึ้นมา กอบกุ่มส่วนที่โตขึ้นเยอะของเธอ

“อย่าเกเรป้อน” รีบตะครุบมือเขาไว้

“ป้อนอกจะเป็นเด็กดีของอิน อ้อ จริงสิ ยังไม่ได้ให้ของขวัญอินเลย” เด็กหนุ่มผลจากเตียงมาหยิบกล่องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กออกจากกระเป๋ากางเกง

“ป้อนให้อิน” เขาดึงเธอลุกขึ้นนั่งก่อนหยิบสิ่งนั้นออกมาสวมบนนิ้วนางข้างซ้ายให้

แหวนเกลี้ยงสีโรสโกลด์ประดับเพชรเม็ดเล็กแทนสัญญารักจากเขา

“แหวนคาร์ทีเยร์! มันแพงนะป้อน”

อรภารินอุทานอย่างตกตะลึง บ้านเขารวยก็จริง แต่มันก็ราคาสูงสำหรับเด็กม.ปลายอยู่ดี

“อ้าว นึกว่าจะขอบคุณ” เขาหัวเราะขันหน้าตาเด๋อตาของแฟนสาว

“ชะ ขอบคุณ ป้อนไม่ต้องให้อะไรอินอีกแล้วนะ” ซึ้นนี้ซึ้นเดียวก็หกหลักแล้ว

“ให้เมียไม่มีอะไรแพงหรอก” ปรวัธน์จุ่มจุมูกรันด้วยความมั่นใจ

“ใครเมียป้อนกันเล่า”

เธอปนเสียงค่อยกลบเกลื่อนความเขินอาย หัวรู้ไม่ว่ากำลังเตะหมู

เข้าปากหมา

“มะ งั้นย้าอี้กรอบ”

กว่าปราวันจะป็นลงจากระเบียงห้องเธอก็ก็ย้ารุ่ง

3

คั้งแค้น

6 ตักน้อยตัวอวบอ้วนในอ้อมแขนปวรปรัชญ์ติดดีดั้นจะโผหากแม่
ทันทีที่เห็นผู้ให้กำเนิด ตอนแรกเขาอุตสำหรับพาเจ้าหนูไปนั่งรอเย็นๆ
ในรถ ที่ไหนได้ดันร้องสะอึกสะอื้นหาแม่จนอาเจียนเลอะแขนเสื้อเข้ตเขา
เต็มๆ สุดท้ายก็ต้องอุ้มมายืนรอข้างรถในสภาพดูไม่เจิดทั้งคู่

“มะ มะ” เด็กน้อยกรีดร้องเรียกแม่

“แม่อยู่นี่ แม่อยู่นี่แล้ว” อรภารินสะบัดข้อมือจากการเกะกุ่ม
ของปวรปรัชญ์และรีบจ้ำอ้าวมารับลูก

ปวรปรัชญ์มีสีหน้ากระอักกระอ่วน ส่งเด็กให้คนเคยรักของพี่ชาย
ด้วยสายตารัฐีกผิดแถมขอโทษ

“ขึ้นรถ”

เสียงดุๆ ดังขึ้นพร้อมรุนแผ่นดินหลังบางเข้าไปในยานพาหนะคันทรู
ปฏิบัติการชิงเมียคืนในวันนี้เขาไม่ได้ใช้คนขับรถ แอบมาเงียบๆ กับ
น้องชาย เมื่อสองแม่ลูกขึ้นรถเรียบริ้อยก็โยนกุญแจให้สารถิจำเป็น
เพราะเขาจะนั่งประกบอาภารินเอง

เจ้าเด็กตัวป้อมในอ้อมอกแม่สิ้นฤทธิ์หลังโดนแอร์เย็นเฉียบเป่า
ไม่รับรู้บรรยากาศเย็นยะเยือกรอบกาย หญิงสาวนั่งตัวเกร็งติดประตูรถ
อีกฝั่งพลางลอบมองคนในความคิดถึงเป็นระยะ ปรวัธน์เปลี่ยนไปแล้ว
จริงๆ สองปีที่ผ่านมาเขาเติบโตเป็นหนุ่มรูปงาม เรือนกายผึ่งผาย
ดวงตาปราศจากความครั่นคร้าม แผ่กลิ่นอายน่ายำเกรง ผิดกับเธอ
ที่โดนโชคชะตาเขี่ยนตีจนไม่มีหน้าไปสู้เขา ไม่คู่ควรกับเขาอีกต่อไป

“หม่าๆ”

ปรวัธน์หันขวับตามเสียง ไอ้เด็กอ้วนลิมตาตีนก็ร้องจะกินนม
ขณะที่มือป้อมตึงรั้งเสื้อแม่หาแหล่งอาหารพานให้คนมองหายใจ
ไม่ทั่วห้อง อรภารินเองก็ทำตัวไม่ถูก ตอนโดนจุดไม่ทันหยิบของลูก
ติดมือมาล้กอย่าง จึงหันไปเอ่ยเสียงเบา

“ป้อนหันไปก่อนได้ไหม”

ชายหนุ่มไม่ตอบรับ ทำเพียงผินหน้าออกไปนอกรถ

“มองแต่ทางข้างหน้าไป โปรต” เขาสั่งน้องชายเป็นนัยว่าห้ามมอง
กระจกมองหลัง

เพียงเท่านี้ก็สมใจเด็กน้อย อรภารินเลิกเลื้อยขึ้นไปห่มลูกตามด้วย
เสียงตุตตุตดังขึ้นเป็นพักๆ โดยหารู้ไม่ว่ามันไปกระตุ้นเตือนบางคนให้
นึกถึงวันวานแสนหอมหวานจนต้องลอบพ่นลมหายใจระบายความอึดอัด
กลางกาย ที่ตรงนั้นมันเคยเป็นของเขา เสียงว่าร้ายแล้ว กลิ่นหอม
แม่ลูกอ่อนที่โชนมายิ่งร้ายกว่า ไอ้เวรเศษเฮี้ย ชโมยเมียเขาไปไม่พอ
ยังทิ้งลูกไว้เป็นหนามตำใจ เจอเมื่อไรมันได้ม้วยคาตีนแน่

พออ้อมเจ้าหนูก็ผละจាកอกแม่เคลื่อนตัวมาทางเขา ร่างป้อม
พยายามเรียกร้องความสนใจจากผู้ชายตัวโตตรงหน้า ทั้งดึงแขนเสื้อ
และส่งเสียงเรียกเขาก็ไม่แล กระทั่งปีนขึ้นไปนั่งบนตักสำเร็จ หนุ่ม
สองวัยประสานสายตากัน ไอ้เด็กนี้หน้าตาไม่เลว แต่อย่าหวังว่าเขา
จะใจอ่อนเพราะเห็นว่าเป็นเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่เป็นลูกมัน

มือหนารวบรวมคนบนตักมาวางส่งๆ บนเบาะหนังราวกับรังเกียจ เหลือประมาณ พลอยให้เจ้าหนูหงายหลังเป็นตุ๊กตาล้มลุก ดีที่ผู้เป็นแม่ที่เพิ่งจัดการเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว

“ป้อ!” อรภารินอุทานเกือบตะโกน เขามีสิทธิโกรธเธอก็จริง แต่อย่าไปลงกับลูกได้ไหม หากลูกเป็นอันตรายไป เธอจะอยู่อย่างไร

“ทำไม” ประวัจน์เลิกคิ้วถามว่าตนทำผิดอะไร ให้ลูกชู้มานั่งหายใจร่วมกันบนนี้ก็นับว่าเขาก็โอบอ้อมอารีปานจะหาใดเปรียบ

“ป้อ” นอกจากไม่ได้ตื่นตกใจเหมือนแม่ เจ้าหนูยังมีอารมณ์คุยเล่นกับชายสีหน้ามึนทึบคนนี้อีก พยายามเรียกเขาตามแม่ เพียงแต่ออกเสียงไม่ชัดจึงไปคล้ายกับคำว่า ‘พ่อ’ แทน

มึงส่งลูกมากวนตีนกูจริงๆ ไซ้ใหม่เศษ

“เงียบ!” เขาพูดเสียงเย็น

ทว่าเด็กน้อยคงเข้าใจว่าเขาหยอกเล่นจึงตะเบ็งเสียงดังกว่าเดิม

“ป้อ!”

“เงียบ”

“ป้อ”

“โอ้โวย! บอกว่าเงียบ”

“ป้อ”

ปวรปรัชญ์ที่กำลังขับรถอยู่ถึงกับหลุดซ่า จุดหมายปลายทางอยู่ไม่ไกล สองหนุ่มต่างวัยคงมีเวลาเจ็ยแจ้วกันอีกยาว

“มาหาแม่มา” อรภารินอุ้มลูกมานั่งบนตักเมื่อเห็นท่าไม่ดี

“ดูต้นไม้ ต้นไม้เขียวๆ” นิ้วเรียวชี้ไปที่ทิวทัศน์ข้างทางเพื่อดึงความสนใจด้วยไม่ยากให้ลูกซึ่มซึบกิริยาแข็งกร้าวจากเขา บรรยากาศภายในรถถึงกลับมาสงบอีกครั้ง

ในที่สุดยานพาหนะคันหรูก็มาจอดสนิทบนชั้นจอดรถของโรงแรม หกดาวแห่งหนึ่ง หญิงสาวเพิ่งมาเหยียบที่นี่ครั้งแรก ฐึ่ใหม่บัดดลว่าเป็น

อาณาจักรเขา หากยังไม่ทันได้สำรวจอะไรมากนัก พรวิธน์ก็พาเธอ ขึ้นลิฟต์ส่วนตัวตรงสู่ชั้นบนสุดโดยมีน้องชายเขามองตามอย่างเป็นห่วง หลังเรียนจบกลับมาเริ่มงานที่โรงแรม เขาก็อาศัยกินนอนบนนี้ ห้องสวีตตกแต่งสไตล์มินิมัลประกอบด้วยสองห้องนอน สองห้องน้ำ ห้องครัว ห้องนั่งเล่น ห้องซักรีดและสระว่ายน้ำส่วนตัวดูเรียบง่ายแต่แฝงความหรูหราสมกับพรวิธน์

“เธอกับลูกนอนห้องนั้น” ชายหนุ่มชี้ไปทางห้องนอนเล็กทันทีที่เธอ อุ้มลูกก้าวเข้ามายืนในห้องนั่งเล่น

“เดี๋ยวสิป้อน...” หญิงสาวมองตามแผ่นหลังกว้างที่เดินไปริน น้ำดื่มให้ตัวเองในครัว

“ป้อน!” ร่างป้อมลากเสียงเรียกตามที่ได้ยินจากแม่เพราะเห็น ชายคนนั้นทำท่าไม่สนใจ

ได้ผล เขาสาวเท้ามาใกล้ จ้องหน้าเธอเขม็ง

“จะให้คนอื่นอยู่ที่นี่ได้ไง ไม่มีของใช้ลูกสักอย่าง”

อ้อ ที่แท้ก็เพราะไอ้เด็กอ้วนนี่อีกแล้ว น่าหงุดหงิดชะมัด หายใจ เข้าออกก็มีแต่มัน

“อยากได้อะไรจตไว้ เดี่ยวให้แม่บ้านไปซื้อให้”

“แล้วอินต้องอยู่ที่นี้อีกนานเท่าไร...”

“จะรีบกลับไปหาไอ้พวกกระจอกทำไมอิน อยู่เล่นเกมกันก่อนสิ” เธอพูดไม่ทันจบ น้ำเสียงหัวนจัดก็แทรกขึ้นมาก่อน

“อินขอพาลูกนอนก่อนแล้วจะมาคุยด้วย” อรภารินเลือกที่จะถอย ไม่อยากเถียงกันต่อหน้าเด็ก อีกทั้งตอนนี้ก็บ่ายคล้อยใกล้ได้เวลารับ ของเจ้าตัวป้อมแล้ว ถ้าไม่ได้นอนเดี๋ยวจะงแวงจนเจ้าของห้องหงุดหงิด ใส่อีก

“จะกลับมาอีกทีตอนค่าๆ อีกสักพักแม่บ้านจะเอาอาหารมาส่ง” น้ำเสียงยังหัวนไม่เปลี่ยน

หญิงสาวพยักหน้ารับทราบ อย่างน้อยก็พอมีเวลาหายใจหายคอ บ้าง

ปรวัธน์ไม่ได้ลงไปทำงานตามที่อรภารินเข้าใจ เขาขับรถอีกคัน ย้อนกลับไปห้องเช่าของเธอด้วยจุดประสงค์บางอย่าง

เขาไม่โง่งขนาดไม่เห็นเค้าโครงหน้าตัวเองบนหน้าเด็กกันแน่ แต่มันจะเป็นไปได้ไง นายโปรดเป็นคนส่งรูปงานแต่งชิ้นมีนระหว่างอรภาริน กับเศรษฐีมาให้ดูกับตา ทีนี้ ปรวัธน์เหยียดยิ้มสมเพศตัวเอง เพิ่งบินไปเรียนต่อออสเตรเลียได้ไม่ถึงสามเดือนก็กลายเป็นพัวเก่าซะแล้ว

เขาเสียใจแทบไม่เป็นผู้เป็นคน อยากบินกลับเสียเดี๋ยวนี้แหละ ก็ทำไม่ได้ เพราะเขาเป็นเพียงความหวังเดียวที่บ้าน หลังหลานชายสุดที่รักของคุณย่าเพิ่งก่อเรื่องมาจนนางล้มป่วยนอนจมอยู่โรงพยาบาล นานนับสัปดาห์ ในขณะที่พี่ชายเขายังเรียนไม่จบ และคาดว่าจะใช้เวลาอีกหลายปีกว่าจะมาแบ่งเบามารักษาครอบครัวได้

ชายหนุ่มถูกสถานการณ์บีบคั้น กอปรกับไม่สามารถละทิ้งภาระที่ได้รับมอบหมาย เวลาเสียใจยังไม่มี ทำได้เพียงก้มหน้าก้มตาเรียนให้จบรีบกลับไทยมาเป็นเสาหลักให้ย่า จากนั้นจะเป็นเวลาสะสางหนี้แค้นของเขา

ปวรปรัชญ์เองคงรู้สึกผิดกับพี่รวมถึงทุกคนไม่น้อย จึงอาสาช่วยตามหาอรภารินอีกแรงโดยมีเขาบัญชาการทางไกล ที่อยู่เธอหล่นใส่มือเขาอย่างง่ายดาย ทำเหยียบแผ่นดินไทยไม่ถึงอาทิตย์ก็ปรีมาจุดเมียคืน ทุกอย่างเป็นไปตามแผน ยกเว้น...ไฉ่เด็กอ้วนที่ติดมาด้วย!

ปรวัธน์แวะบอกยกเลิกห้องเช่ากับผู้ดูแลก่อนเดินลงบันไดขึ้นไป ชั้นบนอย่างไม่สบอารมณ์นัก หากอรภารินรักใคร่เขาคนเดียวจะไม่มีวันต้องมาลำบากยากเข็ญแบบนี้สักนาที ชายหนุ่มผลักประตูไม่ถอดรอกเท้าย่ำเข้าไปในห้อง ไม่คาดคิดว่าจะโดนกลิ่นหอมละมุนโจมตีอีกะลอก

เป็นกลิ่นหอมจางคล้ายกลิ่นเด็ก ให้ความรู้สึกผ่อนคลายยามสุดดม
แม่เจ้าตัวไม่อยากยอมรับก็ตาม

“นี่มันห้องนอนหรือเล่าหุมะ” คนปากร้ายมองคอกเด็กขนาดเล็ก
อย่างดูหมิ่น แล้วใช้เท้าเขี่ยของเล่นราคาถูกให้พ้นทางขณะตรงไปยัง
ตู้ลิ้นชักข้างเตียง ในนี้อาจมีคำตอบที่เขากำลังค้นหาอยู่

และปรวัธน์ก็ไม่ผิดหวังเมื่อพบหลักฐานสำคัญสามชิ้นที่ทำให้
ใจเขากลับมาเต้นแรงอีกครั้งหลังด้านซาไร้ความรู้สึกมานาน ไดอารี่
บันทึกพัฒนาการช่วงตั้งครรภ์ ใบบิดใ้ลูกหมู และ...ทะเบียนสมรส

ใช่ ทะเบียนสมรสของเขากับเธอถูกเก็บไว้ในแฟ้มใส่อย่างดี
ไม่มีรอยยับย่น อรภารินยังเก็บไว้ทำไม นัยน์ตาปรวัธน์พลันรู้สึก
ร้อนผ่าวจนต้องกะพริบตา ซบไปอารมณ์อ่อนไหว เขาไม่มีวันเสียใจ
ให้เธออีก แถวนี่มันฝุ่นเยอะชะมัด

เรื่องเขากับอรภารินอยู่กินเคียงคู่ผู้ตัวเมียตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย
ปีหนึ่งไม่ใช่ความลับ แม้ชีวิตคู่จะเริ่มต้นเร็วกว่าใคร แต่ก็เกิดจาก
ความเต็มใจที่อยากดูแลคนรักให้ดีที่สุด ตอนนั้นอรภารินต้องแบกรับ
ปัญหาทางบ้านหลายอย่าง กอดันจนสอบมหาวิทยาลัยเดียวกับเขาไม่ติด
หากยังดีมีร่มชูชีพไควตางงำ ท้ายสุดถึงได้เรียนที่เดียวกัน

ปรวัธน์ดีใจกว่าเธอด้วยซ้ำ รีบดำเนินการซื้อคอนโดฯ ด้วยเงินสด
ที่มีไว้เป็นบ้านหลังแรกของเรา เทอมแรกผ่านไปอย่างไร้ปัญหา ทว่า
ชีวิตมีขึ้นมีลงฉันใด มีสุขย่อมมีทุกข์ฉันนั้น แฟนเขาเกือบต้องลาออก
กลางคันเพราะพ่อแม่ประสพภาวะหนี้สินรุงรังจนไม่สามารถส่งเสีย
ลูกสาวได้อีกต่อไป เขาจึงต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

มันสมองและสองมือของพี่สุดประเสริฐคนนี้ส่งเสียเลี้ยงดูเธอ
จนจบปริญญาตรี เรียนไปด้วย หนึ่งทำงานหลังซดหลังแข็งตึกๆ ดื่นๆ
ให้บริษัทพ่อไปด้วย จดทะเบียนสมรสกันเงียบๆ เมื่ออายุถึงเกณฑ์
ทุกหยาดเหงื่อก็เพื่อเธอทั้งนั้น แล้วดูสิ อรภารินตอบแทนเขาอย่างไร

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะ วางทะเบียนสมรสและเรื่องราวหนหลังลง
ก่อนหยิบหลักฐานชิ้นต่อไปขึ้นมาอ่านด้วยใจระทึก ใบเกิดไฉ่เด็กอ้วน
มีชื่ออรุณารินเป็นแม่ผู้ให้กำเนิดถูกต้อง แล้วเหตุใดช่องใส่ชื่อพ่อ
จึงว่างเปล่า ลูกไฉ่เศษก็ตั้งชื่อไฉ่เศษดิวง เตี่ยวนะ เจ้าหนูเกิด
เก้าเดือนหลังเขาย้ายไปออสเตรเลีย แปลว่า...มีความเป็นไปได้ที่ไฉ่ลูกหมู
จะเป็นลูกเขา?

มีความเป็นไปได้แต่น้อยมาก เขากับเธอป้องกันเป็นอย่างดี
ไม่มีพลาด แล้วเด็กนี้มาจากไหนถ้าไม่ใช่ไฉ่เศษซะ นี่ถึงหน้ามันที่ไร
สมองก็วนกลับมาคำถามเดิมที่เคยฆ่าเขาทั้งเป็น เธอไปแต่งงานกับมัน
ทั้งที่ยังเป็นเมียทางนิติบัญญัติและพฤตินัยของเขาได้ไง! ความเจ็บหน่วง
ในอกที่ตื่นขึ้นมาอีกรอบ มือใหญ่รีบริบรววมหลักฐานที่เป็นประโยชน์
ทั้งหลายรวมถึงสมาร์ตโฟนเครื่องเก่าของเธอก่อนที่จะจะคลุ้มคลั่ง
ทุบทำลายเล่าหมู่นี้ทิ้งเสีย มันเจ็บไว้อย

“จะมีคนมาเก็บของที่เหลือและคืนกุญแจก่อนหกโมงเย็น” ปรวิทธ์
บอกผู้ดูแลระหว่างเดินผ่านห้องธุรการออกไปลานจอดรถ

สิ่งแรกที่ชายหนุ่มทำเมื่อขึ้นมานั่งประจำที่คนขับคือต่อสายหา
พี่ชายฝาแฝดผู้เป็นกุญแจไขปริศนาข้อแรก

“ฮัลโหล” ปรวิทธ์รับสาย

“บันทึกรวดดีเอ็นเอได้ไหม” เขาเข้าเรื่องทันที

“ดีเอ็นเอใคร”

“เด็กคนหนึ่ง”

“ได้ ถ้าบิดามารดายอมนะ”

“ทั้งสองคนต้องยินยอมเธอ” ปรวิทธ์เฝ้าปากรอลุ้นคำตอบ

“ใช่ คนใดคนหนึ่งไม่ได้ จะแอบตรวจยิงไม่ต้องคิด ผิดทั้ง
กฎหมายและจรรยาบรรณแพทย์” พี่ชายเขาดักไว้

“เออ เพื่อนฝากถาม แค่นี้แหละ” เขารีบกลบเกลื่อนพิรุฑ

ที ในเมื่อฟ้าไม่เป็นใจ เขาก็มีวิธีง้างปากให้อรภารินคายความจริง
ออกมาเอง

นี่มันล้ำหมูไม่ใช่ห้องเขา! ผู้บริหารหนุ่มเกือบจำสภาพเดิมของ
ห้องตนเองไม่ได้เมื่อเปิดประตูเข้ามาตอนห่มตรง คอกก้นเด็กขนาดใหญ่
ตั้งกลางห้องนั่งเล่นแทนที่โซฟาใหญ่ตัวโปรดของเขาที่ถูกเลื่อนไปชิด
ติดผนัง ยัง ยังไม่พอ ของเล่นเด็กมาจากไหนเยอะเยอะวะ เสียงหัวเราะ
เอิ๊กอ๊ากนั่นด้วย

ร่างสูงยื่นกอดอกฟิงกรอบประตุมองดูอรภารินไล่จับหมูในลำ
ขาสั้นๆ ป้อมๆ วิ่งได้ไม่กี่ก้าวก็ล้มแพละ หัวเราะแต่ละทีเห็นแต่เหงือก
สีชมพูสด มันน่าสนใจกว่าเจ้าของห้องที่มายืนหัวโตตั้งหลายนาที่
ตรงไหนกัน ป่านนี้อรภารินยังไม่รู้ตัว ไซลิ ตอนนี้อยู่คนเดียวมีไว้มอง
ไอ้ลูกชิ้นคนเดียว

“อ้าวป้อม มาแล้วหรือ” เสียงหวานทัก

“ป้อม เย่นๆ ป้อม เย่น” ร่างป้อมเห็นเขาก็แสดงอาการตื่นเต้นดีใจ
เกาะขอบคอกก้น โยนตัวจะให้เขาอุ้ม

ไม่เล่น ไม่อุ้ม ชายหนุ่มตอบกลับด้วยสายตาเย็นชาก่อนเดิน
ตรงไปที่เบาะบาสข้างสระว่ายน้ำ ห้องนั่งเล่นก็โดนสองแม่ลูกยึดไปแล้ว
เหลือแต่เบาะบาสนี่แหละให้เขาพอใช้ระบายความเดือดดาลได้

อดีตนักกีฬาตกแขนเสื้อขึ้น หยิบลูกบาสมาวาดลีลาแก้เครียด
ทางตาพลันเหลือบไปเห็นร่างป้อมเป็นนอกจากคอกเด็กมาทูปบานกระจก
กั้นระหว่างห้องนั่งเล่นกับสระว่ายน้ำ

“เย่นๆ”

เสียงไอ้ลูกชิ้นดังทะเลาะระจกมากระทบโสตประสาท มองลูกบาส
สีส้มนี้เสียตาเข็มเขี้ยว อยากเล่นบ้างละสิ ผันไปเถอะ ยิ่งเห็นเขาเมิน
ยิ่งตะเบ็งเสียงใส่ขณะที่มือป้อมมระดมทูปกระจกรั่วๆ อรภารินพยายาม

อุ้มลูกเข้าคอกเพราะเกรงจะรบกวนเขาก็ไม่สำเร็จ ปรวิธน์ถอนหายใจ
เหนื่อยหน่าย แม้ก็ตัวเล็กนิดเดียวจะไปสู้แรงลูกหมูได้ไงวะ

ให้ตายเถอะ จบแบบนี้ทุกทีสิน่า

เขาพร่ำบอตัวเองว่าไม่ได้ใจอ่อน เห็นแก่เด็กตาดำๆ ที่ไม่เคย
แตะลูกบาสกับสงสารอรภารินที่ต้องรับมือจอมเอาแต่ใจต่างหาก สุดท้าย
ก็ได้มานั่งในเล้าหมูสละลูกบาสให้อุ้มลูกขึ้นเล่น เหอะ ยืนยังไม่แข็ง
ริอ่านเล่นบาส อยากรู้ให้พันร่วง

“ป้อน...กินข้าวมายัง” หญิงสาวที่นั่งข้างๆ ถามอย่างเกรงใจ ตั้งแต่
กลับมาหน้าลั๊กแก้วเขาก็ยังไม่ได้กิน

“ยัง” ตอบไม่มองหน้าพลางผลักลูกบาสให้เด็กอ้วนรับ พอฝั่งนั้น
รับได้ก็ผลักรคืนเขาสลับกัน

“อินไปยกมาให้หะ แม่บ้านเขาซื้อมาเยอะเลย” เธอรีบแสดงน้ำใจ
เพราะท่าทางลูกเธอจะติดเขาแฉะ

“อือ”

อรภารินจึงผละไปจัดอาหารให้

“ป้อเย็น” เสียงเด็กน้อยเรียกเขา พยายามจะอุ้มลูกบาสมาหา
แต่ทั้งคนทั้งลูกบาสกลมพอกันเลยลัมจุ่มปูกอยู่ตรงนั้น เรียกเสียง
หัวเราะลั่นจากชายหนุ่ม เจ้าลูกขึ้นก็ตกลงดีเหมือนกันนี่หว่า

“ข้าวไข่เจียวปุนะ” เธอยกข้าวมานั่งลงข้างเขา

“อือ”

“ป้อนกินเลยไหม” ถ้าเขากินเลยเธอจะได้พาลูกไปอาบน้ำนอน
ไม่รบกวนเวลาอีก

“เห็นมือฉันว่างไหมล่ะอิน” เขาตวัดสายตาไปที่ลูกบาสในมือกับ
ลูกอ้วนของเธอ

“ป้อนดิ”

“หะ ให้อินป้อนเธอ” อรภารินมองเขาตาโต

“มือไม่ว่างเพราะช่วยเธอเลี้ยงลูกอยู่นี่ไง”

หญิงสาวพยักหน้ารับ มือเล็กสั้นน้อยๆ ยามดักข้าวป้อนถึงปากเขา

“จิน” นิ้วป้อมชี้ไปที่จานข้าวในมือแม่เมื่อเห็นแม่ป้อนคนอื่น ซึ่งโดยปกติจะเข้าแต่ปากตนเองเท่านั้น

“หนูกินเยอะแล้วลูก” อรภารินบอกลูกชาย

“จิน” เจ้าหนูไม่ยอม จะให้แม่ป้อนบ้าง

ประวัธน์ลอบกลกอกตา กลมกลิ้งขนาดนี้ยังจะแย่งคนอื่นกินอีกหรือวะ

และก็จบแบบนี้ทุกทีสิน่า

เขาพร่ำบอกตัวเองว่าไม่ได้ใจอ่อน เห็นแก่เด็กอ้วนตาดำๆ สุดท้ายอรภารินก็ต้องสลับป้อนข้าวเขากับเจ้าลูกชิ้นจนหมดจาน

‘ป’ราธน์ คือชื่อที่ปรากฏในสูติบัตรของไอ้ลูกหมู ประวัธน์โยนหลักฐานชิ้นสำคัญลงบนโต๊ะคั่นกลางระหว่างเขากับอรภารินที่นั่งหน้าซัดตัวสั้นอยู่ กว่าเจ้าพาดูกนั้นอาบน้ำเข้านอนได้เขาต้องรอเกือบสามชั่วโมง ไอ้ฟุงพลุ่งองแงไม่ยอมสวมเสื้อผ้าที่แม่บ้านเพิ่งซื้อมาให้เพราะยังไม่ได้ซัก แม่เด็กบอกว่าผิดกลิ่น เตือดร้อนเขาต้องโทร.เรียกรูมเซอร์วิสมาจัดการใหม่ล่ะ

“อธิบายมา” ถึงชื่อจริงและชื่อเล่นจะขึ้นต้นด้วยปอปลาเหมือนกัน แต่จะจับให้มันคั่นให้ตายต้องรู้กรู๊ปเลือดเท่านั้น

หนูตัวจ้อยถูกราชสีห์ต้อนจนมุมหลุบตาดำ แม่้มปากแน่น สองมือบีบเข้าหากัน

“ลูกนั้นหรือลูกชู้ พุด!” เขาเค้นเสียงลอดไรฟัน

คนโดนคาดคั้นสะดุ้งเฮือก นัยน์ตาฉายแววหวาดหวั่น ทว่าไม่ยอมปริปากคล้ายทำทวยความอดทนเขา ได้ ถ้าอยากยกระดับเกมนี้

ละก็ เขาจะสนองให้

ร่างสูงลุกขึ้นรวบรวมคนตัวเล็กมานั่งบนตักก่อนตวาดลั่น
“พูด!”

อรภารินโดนขู่ยิ่งงุนงงทำอะไรไม่ถูก กลัวเขาก็กัว กลัวลูก
ตกใจตื่นก็กลัว ประวัธน์ที่เคยยอมเธอทุกอย่างคนนั้นถูกกาลเวลา
กลืนกินไปเสียสิ้น เหลือเพียงประวัธน์คนหนึ่งที่พร้อมทำหั่นขย้ำเธอจนเขี้ยว
หญิงสาวจนใจจนปัญญา หากบอกความจริงจะยังรับฟังบ้างกันไหม

“กล้าดียังไงให้คนอื่นซ้ำรอยฉัน” มือหนาบีบปลายคางมนของ
คนบนตักบังคับให้สบตา

เสียงดังอีกแล้ว ไม่คนตัวโตก็คนตัวป้อมนี่ละที่จะอาละวาดกับเธอ
ทำให้ไม่มีเวลาคิดถึงถั่วหนังก นอกจากประกบปิดปากเขาสกัดกั้นเสียง
คำรามที่อาจปลุกลูกตื่น หารู้ไม่ว่าเป็นความคิดที่ผิด เธอประเมิน
ความหลงใหลใฝ่หาของเขาต่ำไป

ประวัธน์ชะงักไปเล็กน้อยเมื่อสัมผัสริมฝีปากนุ่ม คิ้วหนาขมวด
เป็นปมไม่เข้าใจการกระทำบ้าบิ่นของแม่ตัวดี เขาอยากทะเลาะก็ต้อง
ทะเลาะกับเขาก่อน อย่าเพิ่งเล่นบทเลิฟซีนี้อะไร...เพราะเขาจะทน
ไม่ไหวเสียเอง

ชายหนุ่มมบดจูบร้อนแรงตอบ ถ้ายทอดทุกอารมณ์ความรู้สึก
ที่อัดแน่นในห้วงคำนึง ยามมือเล็กประคองใบหน้ามอบจุมพิตอ่อนโยน
ที่เปี่ยมความโหยหาพานให้หลงลืมทุกสิ่ง ลืมว่าจุดเธอมาทำไม ลืมว่า
เรามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

อย่าเล่นกับไฟ ใครสักคนเคยบอกไว้ แต่หากไฟอยากเล่นกับเธอ
อรภารินก็พร้อมจะเป็นน้ำมันราดบนเปลวเพลิงให้เผาเผาเราสองคน
ไปพร้อมกัน พอเลื้อยยึดเธอหลุดพ้นศีรษะปลิวตกพื้นด้วยฝีมือเขา
หญิงสาวก็ตอบแทนด้วยการปลดเข็มขัดรัดชิพกางเกงให้ก่อนล้วงมือ
เข้าไปทักทายป้อนของเธอ

“คิดถึงกันบ้างไหมอิน” เสียงอู้อี้ดังขึ้นขณะคลุกเคล้าใบหน้าและ
ฟอนเฟ้นอกอวบ

“อือ...คิดถึงป้อน”

คำว่าคิดถึงของเธอเปรียบเสมือนสายฝนโปรยปรายกลาง
ทะเลทรายแห้งแล้ง เขาก็คิดถึง...คิดถึงทุกวินาที และเพราะคิดถึง
มากไปถึงได้ดูดดิ่งบีบเคล้นหน้ามือจนเธอประหวั่น

“จะ เจ็บ”

ชายหนุ่มหยุดทุกการเคลื่อนไหวเมื่อรู้สึกถึงของเหลวอุ่นๆ ไหล
ลงมาตามซอกนิ้ว เขาไม่เคยคิดแย่งอาหารไอลูกหมูหรือลูกมันก์ข้างถะ
รู้เพียงกลิ่นหอมรวยรินรดปลายจมูกข้างแย้ววนชวนให้ลิ้มลอง เรียวลิ้น
ร้อนตัวดเลียเซื่องช้า ละเมียดละไมทุกสัมผัสสลบกับน้ำหนำมือที่กดแน่น
กลางกายเขา

มือหนาเลื่อนลงมากำจัดปรากฏารขึ้นสุดท้ายบนร่างเธอพร้อม
ลั้งเสียงพรั่า

“นั่งลงมา”

อรภารินไม่ละล้าละลั้ง โดนความปรารถนาที่เขาปลุกเร้าครอบงำ
ยินดีทำตามบัญชา

“อา...แน่นนิบ” ปรวัธน์ถึงกับสบถขณะที่อีกฝ่ายทำหน้าเหยเก
กัตรีมฝีปากกลางกลันเสียงคราง จิกเล็บบนไหล่หั่นแน่น

ทั้งสองนั่งงัน ผ่อนลมหายใจค่อยๆ ปรับตัวเข้าหากัน มือใหญ่
บีบสะโพกผายเป็นการถามว่าพร้อมไหม หญิงสาวพยักหน้าตอบ จากนั้น
จึงเป็นเรื่องระหว่างเขากับเธอ ไอลูกหมูไม่เกี้ยว!

สองร่างนอนหอบกระเส้าบนเตียงกว้างในห้องนอนเขาหลังบรัก
ครั้งที่เท่าไรไม่รู้จบลง ปรวัธน์ตั้งท่าจะจับเธอกินอีกรอบ แต่อรภาริน
ที่แทบลืมตาไม่ขึ้นดันอกเขาไว้ พิมพำอย่างเหนื่อยอ่อนว่าต้องตื่นมา
ดูลูกแต่เช้า

“ช่างมัน ไม่ใช่ลูกฉันนี่” ตราบใดที่เขายังไม่รู้จักรูปเลือดไอ้เศษ ก็จะต้องไม่ใช่ลูกเขา

“ป้อน...” มองเขาอย่างตัดพ้อ กว่าก่อนชีวิตที่รู้จักกันมา เห็นเธอเป็นผู้หญิงประเภทไหนกันถึงกล้าปรามาสกันขนาดนี้ ตามใจเลยอยากหุหนวกตาบอดไม่มองดีเอ็นเอตัวเองบนหน้าลูกก็ไม่ต้องเป็นพ่อของลูกเธอ

ปรวรั้นไม่สนคนน้อยใจจนน้ำตาเริ่มไต้ร่วง ช่วยไม่ได้ พุดจา น่าเสียอารมณ์ เวลาที่ร่วมรักกับเขาห้ามคิดถึงผู้ชายคนอื่น แม้จะเป็นแค่เด็กชายที่พินหนำนมายังขึ้นไม่ครบก็ตาม!

๖ขาได้นอนพักไม่ถึงสองชั่วโมงก็ต้องตื่นมาใช้กรรมเมื่อเด็กอ้วนกรี๊ดร้องหาแม่แต่เช้า ส่วนคนเป็นแม่น่ะเหรอ หลับไม่รู้เรื่องบนเตียงเขา นี่ไง

ร่างสูงลุกขึ้นมิดกายอย่างเกียจคร้านก่อนเดินไปหยิบกางเกงผ้าฝ้ายในตู้มาสวม ยังไม่ทันได้คว้าเสื้อมาใส่ เสียงเจ้านั้นก็ดังทะลุปรอทเรียกให้เขาวิ่งออกมาดู ร่างป้อมน้ำตานองหน้าหนึ่งหันรีหันขวางกลางเตียงร้องหาแม่

“มาแล้วๆ”

“ฮึ๊ก ป้อๆ” พอเห็นเขาก็ชูแขนสองแขนขึ้นขอให้อุ้ม

ชายหนุ่มยื่นแกหัวด้วยอ้อมเด็กไม่เป็น คงเหมือนอ้อมลูกบาตละมั้ง

“ป้อ!”

เดี๋ยวเหอะ กล้าตะเบ็งเสียงแรงเขาจะโดนมีโซ่หน่อย นิสัยผิดกับแม่มันลึกลับ ไอ้ลูกขึ้นได้ใครมาวะ

“ซูว์ เจียบแล้วจะพาไปหาแม่” เขาก็มบอกคนในอ้อมแขน หากแต่เลี้ยงเด็กไม่เป็นจึงไม่รู้ว่าจะหาหนุ่ร้องให้โยเยเพราะเหนอะหนะไม่สบายตัว ต้องพาไปเปลี่ยนผ้าอ้อมเสียก่อน กว่าจจะรู้ก็ตอนกำลังจะก้าวออกจาก

ห้องแล้วกลิ่นโชยมาที่นั่นแหละ

“เฮ้ย” เขาอุทาน มองเด็กอ้วนที่ทำหน้าไม่รู้เรื่องรู้ราวขณะปล่อย
มวลของนมใส่ผ้าอ้อมไม่บันยะบันยัง

“ซัดเลย” ประวัธน์ถอนหายใจ เขาจับอรรถารินมาเล่นบทจำลองรัก
แต่ดันได้จำลองมารติตมาด้วยเลยต้องเซ็ดกันให้มันก่อน ไม่งั้นกลิ่นคง
คละคลุ้งไปทั่วห้อง

ชีวิตนี้เคยจับแต่ปากกากับมืออรรถาริน วันนี้อาจต้องเปื้อนอึ
เด็กอ้วน อยากกลิ่นใจตายให้รู้แล้วรู้รอด ชายหนุ่มค้นหาวิธีเปลี่ยน
ผ้าอ้อมในสมาร์ตโฟนแล้วเริ่มลงมือปฏิบัติตามอย่างระมัดระวัง โชคดี
ที่เจ้าหน้าที่ให้ความร่วมมือ นอนสบายใจเจ็บเวลาเซ็ดทำความสะอาดให้

ทุกอย่างใกล้เคียงร้อยดี กระทั่งเขาสังเกตเห็นไส้กรอกจิว
ที่ ‘บังเอิญ’ เหมือนของเขาราวกับแบบจำลองย่อส่วน ตาประวัธน์แทบถลน
จากเบ้า รีบก้มมองกลางกายตน ใต้เด็กหมู่มันลอกเลียนแบบเขาตั้งแต่
โคนจรดปลาย...เป็นไปได้อย่างไรกัน

“เอ๊ะ” สงสัยโดนจ้องนานเลยส่งเสียงเตือน

“รู้แล้วนา” ผู้บริหารหนุ่มปาทิซซูเปียกลงพื้นพรางกวาดตาหา
ผ้าอ้อมสำเร็จรูปที่น่าจะอยู่แถวนี้

“ป้อๆ” เจ้าหนูพลิกคว่ำเรียกเขา

“เจอแล้วๆ” เขาหยิบผ้าอ้อมสำเร็จรูปมาสวมให้แล้วใช้ผ้าขนหนู
ชุบน้ำอุ่นเซ็ดหน้าเซ็ดตาเป็นของแถม ขึ้นอรรถารินเห็นคราบน้ำตา
เปรอะแก้มลูกคงได้ตีโพยตีพายว่าเขารังแก ที เขาต่างหากเล่าที่โดนรังแก
เข้านี้หมดสิ้นความอยากอาหารไปแล้ว

“แม่ๆ” พอเขาอุ้มมาปล่อยลงเตียงในห้องใหญ่ก็รีบมุดหาแม่ทันที

“ฮือ” อรรถารินส่งเสียงในลำคอเมื่อโดนรบกวนเวลานอน ไม่รับรู้
ว่ามีป้อมกำลังดึงหิ้งผ้าห่มจะซุกอกแม่ เผยให้เห็นร่างเปลือยเปล่า
ขาวนวลที่เริ่มขึ้นรอยสีกุหลาบเพราะโดนเขารังแกเมื่อคืน

คนตัวโตที่ยืนเก้ๆ กังๆ ข้างเตียงลอบกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก
ไอ้ลูกชิ้นชอบซุกจุดเดียวกัน มันลอกเลียนเขาทุกอย่าง ยอมไม่ได้!

“มานี่มา ให้แม่นอนก่อน” เขาทิ้งตัวนั่งลงข้างแม่ลูกแล้วยื่นมือ
ไปหา

“แหมแม่” เสียงอ้อแอ้เรียกแม่

“อ้อ ตื่นแล้วหรือลูก” อรภารินถามงัวเงียพลางกะพริบตาปรับแสง
พลันปรากฏใบหน้าหล่อเหลาในคลองจักษุ เขาจ้องเธอทำไมกัน พอมอง
ตามก็แทบอยากมุดหน้าหนี โถ ลูกหนอลูก มาซุกตรงนี้เขาก็เห็นหมดดี

“ป้อน...” ใบหน้านวลซบสีระเรื่อ พยายามใช้แขนบังไว้

“อายอะไร เห็นตั้งแต่นมเพิ่งตั้งเต้า” กระแอมเล็กน้อย แสร้ง
ตีหน้าขีรมถาม

“พะ ผ่าลูกหน้อยสิ นะป้อนนะ” เธอลองอ้อนเขาด้วยต้องรีบ
อาบน้ำแต่งตัวมาทำอาหารเช้า นี่ก็ใกล้ได้เวลากินข้าวลูกแล้ว

เขาหนีไปไม่ตอบรับทันทีก่อนเลื่อนหน้าลงมาใกล้

“ฉันจะได้อะไรเป็นการตอบแทนล่ะ” นัยน์ตาวาวโรจน์เปล่งประกาย
เจ้าเล่ห์

เธอรู้ดีว่าเขาต้องการอะไร และไม่มีเวลาซึ่งใจนานจึงพยักหน้า
ตอบตกลง มีผู้ชายแค่สองคนในชีวิตยังหัวหมุนขนาดนี้ ยิ่งกล้ายึดเยียด
ให้เธอเป็นเมียคนอื่นอีกนะ

“เอาแบบเมื่อคืน...แต่อินขึ้นให้นะ” ชายหนุ่มโน้มลงมากระซิบ
ข้างหูพานให้คนฟังลมหายใจติดขัด

“ไปเล่นห้องหุ่นรอแม่กัน หมูน้อย” พรวิธน์อุ้มเจ้าหนูจากอกแม่
ที่เริ่มคุ้นเคยกับเขาบ้างแล้ว

“ลูกอินชื่อปราวณ” คนเป็นแม่ไม่ยอมให้เขาเรียกลูกเธอว่าลูกหมู

“ลูกหมู” เขาแกล้งทำหูทวนลมขณะอุ้มเด็กน้ำหนักไม่น้อยลุกขึ้น
ยืนข้างเตียง

“ปราณ” อรภาารินตะโกนไล่หลัง

“ลูกซึ้น”

“ปราณ”

“ลูกซึ้นหมู!”

“ป้อน!”

